

2016 uluslararası çevrimiçi 1 mayıs toplantısı sunumları

haziran 2016

Bu broşürde yer alan metinler,
Dördüncü Enternasyonal'in Uluslararası Komitesi'nin yayın organı
*Dünya Sosyalist Web Sitesi'*nden (wsws.org)
ve *Toplumsal Eşitlik'*in web sitesi toplumsalesitlik.org'dan alınmıştır.
İletişim için: iletisim@toplumsalesitlik.org
toplumsalesitlik@gmail.com

İçindekiler

David North'un açılış raporu.....	3
Hint yarımadası işçi ve emekçilerinin karşı karşıya olduğu siyasi görevler.....	8
Asya-Pasifik'teki savaş yönelimine karşı çıkın.....	11
Savaşın yükseltilmesi ve ilerideki çatışmalara hazırlık.....	14
ABD-Çin çatışması ve Latin Amerika'daki siyasi kriz.....	16
Avrupa Birliği'nin krizi ve savaş yönelimi.....	19
Alman militarizmi bir kez daha boy gösteriyor.....	22
Sığınmacı krizi ve sürekli savaş çağı.....	25
Brexit referandumu ve milliyetçiliğe ve savaşa karşı mücadele.....	28
Savaş ve 2016 ABD seçimleri.....	31
Uluslararası işçi sınıfı muazzam bir toplumsal güçtür.....	34
Üçüncü Uluslararası Çevrimiçi 1 Mayıs Toplantısı güçlü bir karşılık buldu.....	37
1 Mayıs 2016 ve sosyalizmin geleceği.....	41

David North'un açılış raporu

David North

Aşağıdaki konuşma, 1 Mayıs 2016'da düzenlenen Uluslararası Çevrimiçi 1 Mayıs Toplantısı'nda, WWS Uluslararası Yayın Kurulu başkanı ve Sosyalist Eşitlik Partisi'nin (ABD) ulusal başkanı David North tarafından yapıldı.

Yoldaşlar ve dostlar,

İzninizle, bu toplantıyı ve yaşamakta olduğumuz olayları belirli bir tarihsel bağlam içine yerleştirerek başlayacağım.

Dördüncü Enternasyonal'in Uluslararası Komitesi (DEUK), bundan 25 yıl önce, Şubat-Mart 1991'deki Birinci Körfez Savaşı'nın hemen ardından yayınladığı 1 Mayıs açıklamasında şunları belirtmişti:

“Emperyalizmin, kapitalizmin dünya çapında güçlü yayılmasına siyasi zemin sağlamış olan savaş [II. Dünya Savaşı] sonrası dengesi çökmüştür. Eski dengeyi oluşturan bileşenler arasındaki ilişkiler dönüşmüş olduğu için, o, barışçıl biçimde yeniden kurulamaz. Burada söz konusu olan, burjuva devletlerin liderlerinin öznel arzuları değil; onların kontrolünün dışındaki ekonomik ve toplumsal çelişkilerin nesnel sonuçlarıdır.

“Dünya emperyalizminin dengesizliğinin merkezinde, Amerika Birleşik Devletleri'nin krizi bulunuyor...

“Kötüleşen toplumsal kriz ve onun olası devrimci sonuçları bağlamında, Amerikan emperyalizminin dünya egemenliği konumunu yeniden elde etme dürtüsü, uluslararası politikadaki en patlayıcı unsuru oluşturmaktadır... Amerikan emperyalizminin giderek artan pervasızlığı ve savaşıllığı, son tahlilde, onun ekonomik güçsüzleşmesini, ABD'nin hala tartışılmaz üstünlüğe sahip olduğu askeri gücü kullanarak dengeleme ve tersine çevirme yönünde bir girişimdir.”

Uluslararası Komite'nin savaşın daha derin tarihsel anlamına ilişkin çözümlemesi, dönemin geçerli kanısı ile çelişiyordu. Medya ve elbette uluslararası ilişkilerdeki akademik uzmanlar, ABD hükümetinin, Irak'ın istilasının Kuveyt'in Ağustos 1990'da Saddam Hüseyin tarafından uluslararası hukuka aykırı olarak ilhak edilmesine yönelik meşru ve gerekli yanıt olduğu iddialarını olduğu gibi kabul etmişlerdi.

Ancak, geçtiğimiz 25 yılın nesnel deneyimleri, Uluslararası Komite'nin çözümlemesini doğrulamıştır. Irak'ın istilası, çeyrek yüzyıldır süren aralıksız savaşın başlangıcına işaret ediyordu. 1990'larda, Irak'a yönelik ilk savaşı, ABD'nin Haiti'yi ve Somali'yi istilası izledi. Sudan'a karşı Cruise füzeleri konuşlandırıldı. Irak, şu ya da bu gerekçeyle defalarca bombardıman saldırılarına maruz kaldı.

Bu on yıl, ABD önderliğinde Sırbistan'a karşı başlatılan ve bu küçük Balkan ülkesinin 78 günlük ağır bombardıman saldırısına uğradığı bir savaşa sona erdi. Bu, sınırsız

budala bir akademisyenler topluluğunun ittifak halinde katkısıyla, “etnik temizliğe” yönelik insani bir yanıt olarak meşrulaştırıldı. Sırbistan'ın Haziran 1999'da NATO tarafından dayatılan koşulları kabul etmesi, Yugoslavya'nın, ABD ve Avrupa emperyalizminin egemen olduğu, borç batağına saplanmış yedi devlete bölünmesini tamamladı.

Şimdi açıkça görüldüğü üzere, 1990'ların askeri operasyonları, 11 Eylül 2001 olaylarını izleyen emperyalist şiddet patlamasını önceleyen öncü sarsıntılardı. Bizler şimdi, sonu gelmez “Terörle Mücadele”nin 15. yıldönümüne yaklaşıyoruz. Geçtiğimiz 15 yılın siyasi ve ahlaki bilançosu nedir? ABD, Irak'a, Afganistan'a, Libya'ya, Suriye'ye ve Yemen'e karşı savaş açtı. Bu ülkelerdeki ölü ve yaralı sayısı milyonlarla ifade ediliyor.

Amerikan emperyalizminin önderleri, adil bir şekilde, toplumsal soykırımdan, tüm bu toplumların canice mahvedilmesinden suçlanabilirler. ABD emperyalizmi tarafından hedef alınmış ülkeler bu yıkımı nasıl atlatacaklar? Son 15 yıl, “şüphelilerin ülkeler arasında yasadışı transferi”, “suyla işkence”, “insansız hava aracı saldırıları” ve “hedeflenmiş suikastlar” gibi ifadeleri ortak kullanıma sokmuştur.

Başkan Abraham Lincoln'ün Özgürlük Bildirgesini hazırladığı, Pennsylvania Avenue 1600 adresinde bulunan Beyaz Saray'da şimdi oturan kişi, “ölüm listeleri”ni gözden geçirmek için danışmanları ile haftalık toplantılar düzenliyor. Lincoln, köleliği sona erdiren bir belgeye imzasını atmıştı. Barack Obama, her hafta, bireyleri yargısız infazlara mahkum eden belgeler imzalıyor. İronik bir biçimde, hem Lincoln hem de Obama hukuk eğitimi almıştır. Ancak bu iki başkanın anayasal ilkelere ve insan yaşamının değerine yönelik yaklaşımı arasındaki karşıtlık, Amerikan devletinin, Lincoln yönetimindeki demokratik zirvesinden Obama yönetimindeki emperyalist en aşağı noktasına giden tarihsel yörüngesini gözler önüne sermektedir.

Savaşla geçen çeyrek yüzyıl, Ortadoğu'da, Balkanlar'da, Orta Asya'da bir dizi bölgesel müdahale biçiminde ilerlemiştir. ABD emperyalizminin stratejistleri, ellerindeki büyük askeri gücün, çok fazla zorluk yaşamaksızın, Başkan birinci Bush tarafından 1991'de ilan edilen “Yeni Dünya Düzeni”ni güvenceye alacağına inanıyorlardı. Onlar, Sovyetler Birliği'nin dağılmasının, ABD emperyalizminin karşı konulmaz egemenliğinin önündeki tek önemli engeli ortadan kaldırdığından emindiler. *Wall Street Journal*, Birinci Körfez Savaşı'nın hemen ardından, “güç işe yarıyor” diye ilan etmişti.

Ama dünya egemenliğine giden yol, ortaya çıktığı üzere, öngörülemeyen zorluklarla doluydu. Afganistan'ın ve Irak'ın istilası, başlangıçtaki askeri başarılarla karşı, artan direnişi tetikledi. ABD, her iki ülkede de, kendini kurtaramadığı bir bataklığa saplandı.

Bununla birlikte, Amerikan emperyalizmi için geri çekilmek mümkün değil. Etkili nesnel güçler ve çıkarlar, ABD'yi her zamankinden daha kapsamlı ve pervasız askeri tırmanmaya yönlendiriyor. En önemlisi, ekonomik krizin, özellikle 2008 çöküşünden

bu yana şiddetlenmesidir. Dahası, uluslararası jeo-politik ortam giderek daha elverişsiz hale geliyor.

Çin'in ekonomik ve askeri bir güç olarak hızla büyümesi, ABD tarafından, kendi baskın küresel konumuna yönelik büyük bir tehdit olarak görülüyor. Washington'daki stratejistler açısından, Çin, ABD egemenliğine yalnızca Asya-Pasifik bölgesinde doğrudan bir tehdit değildir. Onlar, aynı zamanda, Çin'in, ABD'nin uzun süreli ama güvenilmez Avrupalı müttefikleri ile artan ekonomik bağları sonucunda, ekonomik ve askeri güçlerde ABD için uygun olmayan bir küresel taban kayması yaratabileceğinden korkuyorlar.

ABD'nin "Asya'ya dönüş"ü ki Sri Lankalı ve Avustralyalı yoldaşlar bu konuda konuşacaklar, hem Çin'in Asya-Pasifik'teki artan etkisini dizginlemeyi hem de - gerektiğinde- Çin'in, ekonomisinin bağımlı olduğu Pasifik ve Hint okyanuslarındaki deniz yollarına ulaşmasını engellemeyi amaçlamaktadır. Güney Çin Denizi'ndeki artan gerilimlerin nedeni budur.

Bununla birlikte, Asya-Pasifik "dönüş"ü, ABD'nin küresel egemenliğini güvenceye almakta yetersizdir. Pentagon ve CIA stratejistlerinin önemli bir bölümü, Çin'in stratejik yalıtılmasının, ABD'nin Asya-Pasifik ve Hint Okyanusu bölgelerini denetlemesinden daha fazlasını gerektirdiğini düşünüyor. ABD'nin, aynı zamanda, uluslararası jeopolitikçilerin kitaplarında "dünya ada" olarak nitelendirilen Avrasya'ya egemen olması gerekiyor. ABD ile Rusya arasındaki artan çatışmanın altında yatan stratejik hedef budur.

Uluslararası ilişkiler, eğer şimdiden onları aşmadıysa, 1930'ların sonlarında, II. Dünya Savaşı'nın öngününde var olan düzeye ulaşmıştır. Almanya ve Japonya dahil olmak üzere bütün emperyalist güçler askeri yükümlülüklerini arttırıyor. ABD ile Çin ve Rusya arasında bir çatışmanın nükleer silah kullanımını içereceği zaten kabul ediliyor. Emperyalist devletlerin siyasi ve askeri liderlerinin ya da onların Pekin ve Moskova'daki ürkmüş düşmanlarının nükleer savaşın yıkıcı sonuçlarını göze almayacaklarını düşünmek, hataların en ağırı olacaktır.

Emperyalist bir düşünce kuruluşunun son bir yayınının uyardığı gibi, *"insanların, kendi ölçütleriyle bile akılcı davranmalarına bel bağlanamaz."* Bu belgenin başlığı, *Mahşeri Yeniden Düşünmek: İkinci Nükleer Çağda Senaryo Planlama*'dır. Belgenin yazarları, bütün büyük güçlerin birbirlerini defalarca ortadan kaldırmaya yetecek kadar nükleer silaha sahip olduğu gerçeği çok iyi biliniyor olmasına rağmen, şu sonuca varıyorlar: *"Karşılıklı yıldırma eliyle korunan hassas terör dengesi, genel olarak varsayıldığından daha kırılğan olabilir."* [1]

Savaş tehlikesi, kapitalist sistemin iki asli ve birbiriyle bağlantılı unsurundan kaynaklanmaktadır: 1) Üretim araçlarının, karları en yüksek noktaya çıkarmak isteyen tekelci şirketler ile mali oligarşinin özel mülkiyetinde olması; 2) birbirine bağlanmış bir küresel ekonomi ile ulus devlet sisteminin sürüp gitmesi nesnel gerçekliğinden kaynaklanan kaçınılmaz çatışmalar.

Rus Devrimi'nin gelecekteki önderi, Lenin, *Emperyalizm* üzerine büyük eserini, bundan tam 100 yıl önce, I. Dünya Savaşı'nın ortasında yazmıştı.

Karl Kautsky gibi, emperyalist savaşa öznel açıdan yaklaşan; yani onu sadece egemen seçkinlerin doğru olmayan politikalarının ürünü olarak gören Marksizm karşıtı reformistlere karşı çıkan Lenin, emperyalizmin, kapitalizmin evriminde nesnel bir aşamayı temsil ettiğinde ısrar etti. "Emperyalizm" diye yazmıştı Lenin, "her yerde, özgürlük değil, egemenlik uğruna mücadeleyi başlatan mali sermayenin, tekellerin çağıdır." [2] Lenin, diktatörlüğe sürüklenmenin, kaçınılmaz biçimde, emperyalist çelişkilerin keskinleşmesinden doğduğunu açıkladı. O, "Demokratik-cumhuriyetçi ile gerici-monarşist emperyalist burjuvazi arasındaki fark tamamen ortadan kalkmıştır." diye yazdı. "*Her yönden siyasi gericilik, emperyalizmin karakteristik bir özelliğidir. Büyük çapta rüşvet, yolsuzluk ve her türlü sahtekarlık.*" [3]

Lenin'in çözümlemesi, savaşın kapitalizmin nesnel çelişkilerinden kaynaklandığını kanıtlamakla kalmıyordu. O, emperyalist savaşa yol açan çelişkilerin, aynı zamanda, işçi sınıfını radikalleştirdiğini ve onu sosyalist devrim yoluna yönlendirdiğini gösteriyordu.

Savaşa karşı mücadeleye ilişkin temel strateji bu bilimsel kavrayıştan çıkmaktadır. İşçi sınıfının savaş karşıtı stratejisi, ulus devletler arasındaki güç dengesinin bir değerlendirmesine dayanan burjuva jeo-politikanın geleneksel hesaplamalarından kaynaklanmaz. Bizler, bunun yerine, sosyal sınıflar arasındaki güç dengesine ilişkin bir değerlendirmeden yola çıkarız. Emperyalist savaşa karşı mücadele işçi sınıfının siyasi seferberliğine bağlıdır. Bu yüzden, işçi sınıfını, savaşa karşı savaş açabilmesi için eğitmek ve siyasi bilincini yükseltmek sosyalist hareketin sorumluluğudur.

Bu mücadelenin dayandığı program kapitalizm karşıtı ve sosyalist olmalıdır. Savaş, askeri çatışmalara yol açan ekonomik sisteme, kapitalizme son vermeksizin durdurulamaz. Nihayet, savaşa karşı mücadele, tüm ülkelerin işçi sınıfını ve gençliğini kapitalist sömürüye ve emperyalist militarizme karşı birleştirecek şekilde, uluslararası olmalıdır.

Dünya genelinde işçi sınıfının ve gençliğin artan kapitalizm karşıtı siyasi radikalleşmesinin çok sayıda işareti söz konusu. Belki de en önemlisi, milyonlarca Amerikalı işçinin son dönemdeki ön seçimler serisinde oylarını kendisini bir sosyalist olarak tanımlamış olan bir adaya vermesidir. Kuşkusuz, Bernie Sanders'ın "sosyalizm"i, bayatlamış liberalizmden başka bir şey değildir. Ancak Sanders siyasi oportünizmi nedeniyle değil; işçiler tarafından -onun sözlerini kullanırsak- toplumsal eşitsizliğe karşı bir "siyasi devrim" ilerletiyor olarak algılandığı için destek elde etti. Amerikan siyasi istisnacılığının temel anlatısı (ABD'de işçi sınıfının hiçbir zaman yüzünü sosyalizme dönmeyeceği), pratikte çürütülmüştür. Amerikan sınıf mücadelesinin tarihinde yeni bir bölüm başlıyor. Amerika Birleşik Devletleri'nde çok uzun süredir bastırılmış olan sosyalizm, patlayıcı bir büyüme dönemine giriyor.

Tam da bu noktada, küresel olarak bütünleşmiş kapitalizmi dört yandan sarmış çelişkiler olağanüstü keskinleşiyor ve kitleleri emperyalist savaşı desteklemek için arkasında toplamaya çalışan kapitalist sınıf, milliyetçi bir çılgınlığı kışkırtmak için elinden geleni yapıyor. Amerika Birleşik Devletleri'nde, Trump, ABD sınırları boyunca bir duvar inşa ederek ve onun dış ve iç (özellikle göçmenler) düşmanlarına karşı sınırsız askeri güç konuşlandırarak "Amerika'yı yeniden büyük yapma"yı teklif ediyor. O, Amerika'nın ekonomik sağlamlığını daha güçlü sınırlarla ve daha büyük bombalarla yeniden kurmayı planlıyor. Gerçekte, Trump'ın bir "Amerika Kalesi" vizyonu, yalnızca diktatörlük ve savaş yoluyla gerçekleştirilebilecek, berbat bir kabustur.

"Trumpçılık", asla, yalıtılmış, salt ABD'ye özgü bir olgu değildir. Dünyanın her yerinde çok sayıda Trump bulunuyor. Çağdaş kapitalist politikanın ortak bir özelliği, milliyetçiliğin en şovenist biçimiyle yeniden canlanmasıdır. Britanya'da UKIP'in yükselişi ve Brexit kampanyası; Fransa'da Marine Le Pen'in seçim başarıları ve aşırı şovenist Özgürlük Partisi'nin Avusturya cumhurbaşkanlığı seçimlerinin ilk turundaki zaferi, küreselleşmiş kapitalizmin çelişkilerinden korunacak milliyetçi bir sığınak bulma yönünde umutsuz girişimleri ifade etmektedir. Ancak böylesi bir sığınak mevcut değildir. Milliyetçilik, hiçbir ülkede, emperyalizme ve kapitalist baskıya karşı uygulanabilir bir alternatif sağlayamaz.

Geçtiğimiz çeyrek yüzyılın deneyimleri, milliyetçiliğin sonuçlarını belirlemeye imkan sağlamaktadır. Yugoslavya'nın dağılmasından ortaya çıkan ulusların yazgısını ele alalım. Gençler arasındaki işsizlik oranı, Makedonya'da yüzde 50. Slovenya'da genç işsizliği yüzde 24. Hırvatistan'da gençliğin yüzde 44'ü işsiz. Karadağ'daki genç işsizliği yüzde 41. Bu oran Bosna'da yüzde 57'nin üstünde ve Sırbistan'da gençlerin yüzde 49'u işsiz. Kosova'ya gelince, genç işsizlik oranı yüzde 60'ın üstünde!

Milliyetçi projelerin yıkıcı sonuçlarından başka, gerici ulusal ayrılıkçı politikalar, ABD'ye, Almanya'ya, Britanya'ya ve Fransa'ya, Suriye'de ve Libya'da olduğu gibi, bir emperyalist müdahale bahanesi olarak ulusal, etnik ve dinsel ayrılıkçılığı kendi çıkarına kullanma ve teşvik etme yönünde bir araç sağlamada asli bir rol oynamıştır.

Dünya emperyalizminin krizinin çözümü, yalnızca, işçi sınıfının —tüm kıtalarda ve ülkelerde— emperyalizme karşı uluslararası ölçekte birleşmiş bir mücadelede siyasi seferberliği yoluyla bulunabilir.

Emperyalist destekli sürüp giden ulusal baskı belası, yalnızca işçi sınıfının bütün kesimlerinin birleşmesi yoluyla ortadan kaldırılabilir. İşçi sınıfının karşı karşıya olduğu tarihsel görev, daha eski ulusal girişimlerin çürüten cesetlerinden kopmuş yeni ulusal devletlerin kurulması değil; birleşmiş ve bütünleşmiş bir dünya sosyalist cumhuriyetler federasyonunun yaratılmasıdır. Tek uygulanabilir perspektif, Lev Troçki tarafından özenle geliştirilmiş olan sürekli devrim teorisidir. O, 1928'de şöyle yazıyordu:

"Sosyalist devrimin ulusal sınırlar içinde tamamlanması düşünülemez. Burjuva toplumundaki krizin temel nedenlerinden biri, onun tarafından yaratılmış üretici

güçlerin, artık ulus devlet çerçevesiyle uzlaşmıyor olması gerçeğidir. Buradan, bir yandan emperyalist savaşlar, diğer yandan da burjuva bir Avrupa Birleşik Devletleri ütopyası çıkar. Sosyalist devrim ulusal alanda başlar, uluslararası arenada gelişir ve dünya sahnesinde tamamlanır. Böylece, sosyalist devrim, kelimenin yeni ve daha geniş bir anlamında, bir sürekli devrim haline gelir; o, yalnızca, yeni toplumun gezenimizin tamamında nihai zafere ulaşmasıyla tamamlanacaktır.”

Sonuç olarak, bugünkü toplantının amacı, savaşa karşı kitlesele bir uluslararası işçi ve gençlik hareketinin gelişmesi için açık bir çağrı yayınlamaktır. Bu acil görev, Sosyalist Devrimin Dünya Partisi olarak Dördüncü Enternasyonal’in inşasına ayrılmaz biçimde bağlıdır. Bizler, toplantıya katılan herkesi, konuşmacıları dikkatle dinlemeye ve eğer onların sunduğu perspektif ve program ile hemfikirlerse Dördüncü Enternasyonal’in Uluslararası Komitesi’nin ülkelerinde faaliyet gösteren şubesine katılmaya çağırıyoruz. Eğer ülkenizde henüz böylesi bir parti yoksa, orada dünya Troçkist hareketinin yeni bir şubesini inşa etme mücadelesinde yer alın ve emperyalist savaşa karşı ve insanlığın geleceğinin bağlı olduğu sosyalizm uğruna mücadelede bilinçli bir katılımcı haline gelin.

Dipnotlar:

[1] Andrew F. Krepinevich ve Jacob Kohn, *Maşşeri Yeniden Düşünmek: İkinci Nükleer Çağda Senaryo Planlama* (Center for Strategic and Budgetary Assessments, 2016), s. 14-15

[2] *Lenin Collected Works*, Cilt 22 (Moskova, 1974), s. 297

[3] *Lenin Collected Works*, Cilt 23 (Moskova, 1974), s. 106

[4] *Sürekli Devrim*, 1928

Hint yarımadası işçi ve emekçilerinin karşı karşıya olduğu siyasi görevler

Wije Dias

Aşağıdaki konuşma, 1 Mayıs 2016’da düzenlenen Uluslararası Çevrimiçi 1 Mayıs Toplantısı’nda, Sri Lanka’daki Sosyalist Eşitlik Partisi’nin genel sekreteri Wije Dias tarafından yapıldı.

Hint yarımadasının işçileri ve emekçileri, emperyalist savaşa karşı mücadelede, dünya genelindeki sınıf kardeşleri ile birlikte öncü rol üstlenmelidir.

ABD'nin, Afganistan'ı istila etmek için hiçbir zaman açıklanmamış olan 11 Eylül 2001 olaylarına sarılmasından bu yana, Güney Asya ve Hint Okyanusu bölgesi her zamankinden daha derinlemesine emperyalist jeo-politikaların ve küresel büyük güç mücadelesinin girdabına çekilmiştir.

Güney Asya, ABD emperyalizminin stratejistleri açısından, Avrasya'nın -ABD gücünün enerji zengini Ortadoğu ile Orta Asya'ya ve Himalayalar'ın üstünden Çin'e yöneltmede çok önemli- yumuşak karın altıdır.

Pentagon'un savaş planlayıcıları, ABD Deniz Harp Akademisi'nin son bir çalışmasında "dünya ticaretinin ana atardamarı olarak Kuzey Atlantik'in yerini almıştır" diye vurgulanan Hint Okyanusu'na egemen olmayı, ABD küresel hegemonyası için son derece önemli görüyorlar. En önemlisi, bölgenin, bir savaş veya savaş krizi durumunda stratejik "geçitler" üzerinden Çin'e ekonomik abluka uygulamaya yönelik ABD planlarının merkezinde yer alıyor olmasıdır. Hint Okyanusu, aynı zamanda, ABD'nin Ortadoğu'daki ve Doğu Afrika'daki askeri operasyonları için de önemli görülmektedir.

Washington'ın askeri-stratejik varlığını tüm bölgeye yayma yönelimi, artık, küçük Maldivler'den nükleer silahlı rakip devletler Hindistan'a ve Pakistan'a kadar, Güney Asya'daki her bir ülkenin iç siyasi yaşamında ve sınıfsal dinamiklerinde güçlü bir etmendir.

ABD'nin Afganistan'ı işgali, şimdi on beşinci yılında.

Ülkenin kabilelerin bulunduğu bölgelerinde savaş yürüten, başlıca kenti olan Karaçi'yi işgal eden ve en kalabalık eyaleti Pencap'ta şimdi askeri operasyonlara girişen Pakistan ordusu, Washington'ın teşviki ve onayıyla, ülkenin sivil hükümetini bir kez daha kenara itmiş durumda.

Geçtiğimiz yıl, Sri Lanka devlet başkanı Mahinda Rajapakse, Washington'da üretilmiş bir yönetim değişikliği operasyonunun kurbanı oldu. ABD, Rajapakse hükümetinde önde gelen bir bakan olan Maithripala Sirisena'nın parti değiştirmesini ve ardından sözde muhalefetin ortak devlet başkanlığı adayı olarak aday gösterilmesini organize etti. ABD, Rajapakse ülkenin Tamil azınlığına karşı iç savaş yürütürken onu bütünüyle desteklemişti. ABD'nin hoş göremeyeceği şey, onun Washington ile Pekin arasında denge kurma girişimi oldu. Rajapakse'nin ekarte edilmesinden birkaç ay sonra, John Kerry bir ABD dışişleri bakanının Sri Lanka'ya ilk ziyaretini gerçekleştirdi ve kısa süre sonra, Colombo, ABD-Sri Lanka Ortaklık Diyaloğu'nu kabul etti.

Bununla birlikte, ABD'nin Güney Asya'yı kendi dünya egemenliği yönelimine yedeklemesinin kilit unsuru Hindistan'dır. Gerçekte Hindistan, nereden bakılırsa bakılsın, nüfusun üçte ikisi günde 2 dolardan az gelire zar zor yaşamaya çalışan yoksul bir ülkedir. Ancak o, Washington için "stratejik bir kaldıraç"tır.

ABD'nin Pasifik Komutanlığı'nın başındaki Amiral Harry Harris, kısa süre önce, ABD emperyalizmine "Hindistan ile stratejik bir ortaklık"ın ABD'ye sağlayacağı "fırsatlarla

kendinden geçmiş” olduğunu belirtti ve ardından, Güney Çin Denizi’nde ABD-Hindistan ortak deniz devriyeleri çağrısı yaptı.

Washington, Hindistan burjuvazisi içinde gönüllü bir suç ortağına sahiptir. Rüşvetçi Hint burjuvazisi, kendi büyük güç emellerini, bir ABD valisi işlevi görevler gerçekleştirceğini ummaktadır.

Narendra Modi’nin ve onun Hinduların üstünlüğünü savunan Bharatiya Janata Partisi’nin (BJP) iki yıllık hükümeti, Hindistan’ı, ABD’nin Çin’e karşı savaş yönelimindeki bir cephe hattı devletine dönüştürüyor. Hindistan, Washington’ın Güney Çin Denizi’ndeki saldırganın Çin olduğu sahte hikayesini papağan gibi tekrarlıyor. Hindistan, Pentagon ile birlikte yeni silah sistemleri geliştirmeye başlamış durumda ve ABD’nin Hint-Pasifik bölgesindeki başlıca müttefikleri olan Japonya ve Avustralya ile ikili ve üçlü ilişkiler getiriyor.

Geçtiğimiz ay, BJP hükümeti, Hindistan’ın askeri üslerini ve limanlarını yakıt alma, yeniden ikmal ve bakım için ABD uçaklarına ve gemilerine açacak bir antlaşma konusunda Washington ile “prensipte anlaşma sağlandığı”nı duyurdu.

ABD emperyalizmi, Güney Asya’da, tüm dünyada olduğu gibi, etnik, topluluksal ve kastsal çatışmalar eliyle parçalanmış bir bölgenin üzerine benzin dökme aşırı bir pervasızlıkla hareket ediyor. Bu, sömürge egemenliğinin ve yarımadanın 1947’de ulusal burjuvazinin rakip kanatları eliyle Müslüman bir Pakistan ile Hindu bir Hindistan arasında kanlı bir biçimde topluluksal temelde bölünmesinin acı mirasıdır.

Washington’ın desteğiyle ayakta duran Modi hükümeti, Hindistan’ın uzun süredir devam eden bölgesel egemen olma iddiasını saldırgan bir şekilde ileri sürüyor. O, Nepal’e beş aydır bir abluka uyguluyor, Hindistan’ın “en önemli dostu” ilan ettiği Maldivler’in gözünü korkutuyor ve Hindistan ordusuna, iddia edilen sınır ihlallerinin bedelini ölçülemez kayıplarla Pakistan’a ödetme talimatı veriyor.

Pakistan, kendi adına, defalarca, ABD’nin Hindistan’a bol miktarda silah ve silah sistemleri sağlamanın bölgedeki güç dengesini altüst ettiği uyarısında bulundu. İslamabad, Washington’ın bu uyarıları kaygısızca görmezden gelmesiyle birlikte, şimdi, taktik ya da muharebe nükleer silahları konuşlandırıyor.

Güney Asya kitleleri arasında, dünya çapında olduğu gibi, savaşa yönelik kitlesel bir muhalefet söz konusu olmakla birlikte, savaş karşıtı bir hareket yok.

Sri Lanka’da, devlet başkanlığı seçimlerinin sadece birkaç hafta öncesine kadar Rajapakase’nin yakın bir dostu olan Sirisena’nın demokrasinin adayı olduğu yalanının çığırkanlığını yapan sahte sol, ABD’nin yönetim değişikliği operasyonunu destekledi.

Hindistanlı Stalinistler, hızla büyüyen Hindistan işçi sınıfının siyasi olarak bastırılmasında çok önemli bir rol oynadılar. Komünist partiler ve onların Sol Cephe’si, son çeyrek yüzyıl boyunca, Hindistan’ı dünya sermayesi için bir ucuz emek cenneti ve Washington’ın “stratejik bir ortağı” yapmaya kararlı hükümetleri, birbiri ardına desteklediler.

Stalinistler, Şimdi, BJP'nin suçlarını (topluluksal gericiliği yükseltmesi ve ABD üssü anlaşması), işçi sınıfını Hint burjuvazisine ve devletine her zamankinden daha eksiksiz biçimde tabi kılmanın bahanesi olarak; Hint burjuvazisinin geleneksel hükümet partisi olan ve geçtiğimiz çeyrek yüzyılda sermaye yanlısı yeniden yapılanmayı uygulamada ve bir Hint-ABD ittifakını oluŐturmada asıl işi yapmış olan Kongre Partisi ile daha da açık bir ittifakı savunmak için kullanıyorlar.

Güney Asya'nın geçtiğimiz yüzyıldaki bütün tarihi, burjuvazinin sözde ilerici ya da demokratik hizipleri ile kurulmuş bu tür ittifakların bütünüyle gerici karakterini ve işçi sınıfının sürekli devrim programını benimsemesinin aciliyetini göstermektedir. Emperyalist baskı, kalıcı yoksulluk, kast ve topluluk ayrımcılığı gibi, kitlelerin karşı karşıya olduğu yakıcı sorunların hiçbiri, işçi sınıfı önderliğindeki sosyalist devrimden başka bir yolla çözülemez.

Toplumsal muhalefet büyüyor. Geçtiğimiz hafta, önde gelen bir Hindistan gazetesi, Bangalore'daki son derece düşük ücretli hazır giyim işçilerinin kitlesel protestolarının aniden patlak vermesi üzerine alarm zillerini çaldı. Yazarı böylesine sarsan ve tedirgin eden şey, bu militan protestonun mevcut sendikal ve siyasi yapıların dışında patlak vermesiydi.

Can alıcı sorun, işçilerin dünya çapında başlangıç aşamasında olan başkaldırısını, küresel bir sınıf ve sefaletin ve savaşın olmadığı yeni bir sosyal düzenin öncüsü olarak işçilerin nesnel çıkarlarını ifade eden bir program ve perspektif ile silahlandırmaktır.

Bu 1 Mayıs'ta, Güney Asya'nın ve dünyanın dört bir yanındaki işçileri ve gençliği, bu zorlu görevde bize katılmaya çağırıyorum.

Asya-Pasifik'teki savaş yönelimine karşı çıkın

James Cogan

AŞağıdaki konuşma, 1 Mayıs 2016 günü düzenlenen Uluslararası Çevrimiçi 1 Mayıs Toplantısı'nda, Sosyalist EŞitlik Partisi'nin (Avustralya) ulusal sekreteri James Cogan tarafından yapıldı.

Yoldaşlar, arkadaŐlar: Bizler bu 1 Mayıs'ta buluŐurken, ABD emperyalizminin Asya'ya "dönüş"ü ve Çin'e yönelik diplomatik ve askeri meydan okuması, jeopolitik gerilimleri II. Dünya Savaşı'ndan beri görülmedik düzeylere tırmandırmış durumda. Bölgedeki her ülke savaş hazırlığı yapıyor.

Koreli işçiler, zaten, her gün yıkıcı bir çatışmanın gölgesinde yaşıyorlar. Güney Kore'de, egemen sınıf, ABD'nin nükleer silah sahibi Kuzey Kore'ye "önleyici saldırı"

ve “kafa koparma”, yani Çin'in ve Rusya'nın stratejik konumunun altını oymak için onun siyasi ve askeri önderliğine suikast düzenleme planlarını savunuyor.

Güney Çin Denizi'nde, ABD donanması, geçtiğimiz sekiz ay içinde, Çin'in hak iddia ettiği adaların ve kayalıkların etrafındaki 12 millik yasak kuşağı, Pekin'i askeri olarak yanıt vermeye kıskırtacak şekilde iki kez ihlal etti.

Beyaz Saray, bu operasyonları, “denizlerde dolaşım özgürlüğü”nü ve “kurallara dayalı küresel düzen”i savunma yalanlarıyla gerekçelendiriyor. ABD emperyalizmi, Wall Street bankalarının ve şirketlerinin yararına olanlar dışında hiçbir kural ya da yasa tanımamaktadır. Onun eylemlerinin “özgürlük” ile hiçbir ilişkisi yoktur. Bunların hepsi, dünya egemenliği ve Pekin yönetimini ABD'nin ekonomik ve stratejik taleplerine boyun eğmeye zorlamakla ilgilidir.

Amerikan egemen seçkinleri, Çin'i, kendi küresel egemenliğine yönelik en önemli tehdit olarak görüyor ve Pekin'i -gerektiğinde savaş yoluyla- dize getirmeye hazırlanıyor.

Daha geçtiğimiz günlerde, ABD'li senatörler, Obama yönetimine, Güney Çin Denizi'nde her hafta askeri provokasyonlar düzenlemesi yönünde keskin çağrılar yaptılar.

Gerilimler, önümüzdeki aylarda daha da tırmanacaktır. Birleşmiş Milletler Daimi Arabuluculuk Konseyi, kısa süre içinde, Filipinler'in ABD'nin desteğiyle Çin'in toprak iddialarına yönelik itirazını karara bağlayacak. Stratejik düşünce kuruluşları ve medya yorumcuları, bunun, Pekin'in patlayıcı sonuçları olacak tepkilerine yol açabileceğini açıkça kabul ediyorlar.

Filipinler, Vietnam, Singapur, Malezya, Endonezya ve Tayvan'daki egemen sınıfların hepsi, ABD emperyalizminin arkasına dizilmiş ve her türlü çatışmaya sürüklenecek durumda.

Amerika Birleşik Devletleri, Çin ile çatışma peşinde koşarken, öncelikle, Asya'daki başlıca emperyalist müttefiklerine; Japonya'ya ve Avustralya'ya güvenmektedir.

Japonya'nın Başbakan Shinzo Abe başkanlığındaki milliyetçi hükümeti, tartışmalı topraklar konusunda Çin'le çatışmayı körüklemiş ve savaş açmayı engelleyen anayasa maddesini devre dışı bırakmasını mümkün kılan “kolektif öz savunma” yasasını çıkartmış durumda. 2015 yılında, Japon ordusu, Japonya'nın hak iddia ettiği alana yaklaştıkları iddiasıyla, Çin uçaklarına karşı 571, Rus uçaklarına karşı da 288 kez savaş uçaklarını havalandırdı. Taraflardan herhangi birinin dikkatsizliği, topyekün savaşı tetikleyecek bir kazaya neden olabilirdi.

Avustralya egemen sınıfına gelince; o, kuzey Avustralya'yı ABD savaş uçaklarının ve savaş gemilerinin operasyon üssü olarak açmış ve kendi silahlı güçlerini bütünüyle ABD ordusu ile bütünleştirmiş durumda. Bu, Güney Pasifik'teki, Antarktika'daki ve uluslararası düzeydeki emperyalist çıkarlarını korumanın en iyi yolunun ABD ile ittifak olduğu yönündeki çıkarıcı hesaplarından kaynaklanıyor.

Küçük bir emperyalist güç olan Yeni Zelanda, aynı şekilde, 1980'lerdeki yalnızlık politikasını bir yana bırakmış, Washington ve Canberra ile aynı çizgiye gelmiştir.

DEUK ve şubeleri, Çin'e karşı savaş biçimindeki emperyalist yönelime karşı işçi sınıfının seferberliği uğruna mücadele etmektedir. Bununla birlikte, biz, Çin Komünist Partisi (ÇKP) rejimine hiçbir destek vermiyoruz. Onun ABD önderliğindeki militarizme tepkisi gericedir ve yalnızca çatışma tehlikesini arttırmaktadır. ÇKP, Çin işçi sınıfının ve ezilenlerinin değil; Mao Zedung ile siyasi mirasçıları 1970'lerden başlayarak Çin'de kapitalizmi yeniden kurarken gelişmiş olan yozlaşmış şirket oligarşisinin çıkarlarını temsil etmektedir.

Pekin, sarsıcı bir toplumsal eşitsizliği ve sömürüyü yönetmektedir. Çin Komünist Partisi rejimi, Çinli kapitalist seçkinlerin çıkarlarını, kendi askeri eylemleriyle ve Japon ve Amerikan karşıtı şoven milliyetçilikle korumaya çalışıyor.

Geçtiğimiz ay, Çin ordusu, yeni bir Kıtalararası Balistik Füze (DF-41) konuşlandırıldığını doğruladı. Bu roket, altı ile on arasında nükleer savaş başlığı taşıyabiliyor ve 12.000 kilometrelik bir menzile sahip. Yani, Amerika Birleşik Devletleri'nin her yerine ulaşabiliyor.

Nasıl ki ABD nükleer cephaneliğinin tek amacı Çin'i, Rusya'yı ve herhangi bir başka rakibi yok etmek ve on milyonlarca insanı katletmekse, bu tür bir nükleer silahın da tek amacı, bir savaş durumunda on milyonlarca Amerikalının bir soykırıma uğratılmasıdır.

Biz, kapitalizmin pasifist ve sahte sol savunucularının, bu tür silahların varlığının Amerikan emperyalizmi ile Çin ve Rus burjuvazilerini "uçurumun kenarından geri döndüreceği"ni iddia eden beylik laflarına itibar etmiyoruz.

Bütün ülkelerin egemen sınıfları silahsızlandırılmalıdır. Bunu gerçekleştirebilecek tek toplumsal güç, dünya sosyalist devrimi perspektifine dayanan uluslararası işçi sınıfıdır.

Her ülkedeki burjuva politikacıları ve gazeteciler, militarizmi, "ulusal çıkarlar" ve "ulusal egemenlik" hakkında söylemlerle savunuyorlar. Buna karşılık, yüz milyonlarca işçi ve genç, yalnızca barış ve bir sonraki kuşak için bir gelecek istiyor.

Kapitalist sınıfın çıkarları, işçi sınıfınıninkilere tümüyle karşıdır. Bir Üçüncü Dünya Savaşı felaketini önlemek için, kapitalizme ve ulus-devlet sistemine son verilmeli; dünya ekonomisi sosyalist temeller üzerinde yeniden örgütlenmelidir.

Avustralya'daki Sosyalist Eşitlik Partisi, Yeni Zelanda'daki Sosyalist Eşitlik Grubu ile birlikte, tüm Asya-Pasifik bölgesinde (Çin'de, Japonya'da, Kore'de, tüm Güneydoğu Asya'da ve Pasifik Okyanusu'ndaki ada devletlerinde), DEUK tarafından geliştirilmiş olan sosyalist ve enternasyonalist ilkeler üzerinde uluslararası bir savaş karşıtı hareket inşa etme mücadelesi konusunda hemfikir olan işçiler, gençler ve siyasi gruplar ile çalışmaya hazırdır.

Savaşın yüceldilmesi ve ilerideki çatışmalara hazırlık

Cheryl Crisp

Aşağıdaki konuşma, 1 Mayıs 2016'da düzenlenen Çevrimiçi 1 Mayıs Toplantısı'nda, Sosyalist Eşitlik Partisi'nin (Avustralya) ulusal sekreter yardımcısı Cheryl Crisp tarafından yapıldı.

Lev Troçki, İkinci Dünya Savaşı'nın patlamasının öngününde, 1938'de, Dördüncü Enternasyonal'in kuruluş belgesi olan *Geçiş Programı*'nda, uluslararası işçi sınıfına şu uyarıda bulunmuştu:

“Emperyalist savaş, burjuvazinin yağmacı politikalarının devamı ve keskinleşmesidir. Proletaryanın savaşa karşı mücadelesi, onun sınıf mücadelesinin devamı ve keskinleşmesidir. Savaşın başlaması, hedefi ve ana yolu değil, ama durumu ve sınıflar arasındaki mücadelenin araçlarını değiştirir. Emperyalist burjuvazi dünyaya hükmediyor. Bu yüzden, yaklaşan savaşın temel karakteri emperyalist bir savaş olacaktır. Dolayısıyla, uluslararası proletaryanın politikasının asli içeriği, emperyalizme ve onun savaşına karşı mücadele olacaktır.”

Troçki, sosyalistlerin savaş dönemindeki temel ilkesine işaret ediyordu: “Asıl düşmanın içeride.” Yani, işçi sınıfının düşmanı diğer işçiler değil; ülkedeki egemen sınıf ve burjuva hükümettir.

Troçki, bunu, her hükümetin teşvik ettiği milliyetçilik ve şovenizm zehrine karşı koymak için vurguluyordu. Bu sözcükler, emperyalizmin savaş yöneliminin ürktücü bir boyut kazandığı günümüzdeki tehlikeli durumda son derece geçerlidir. 1938 ile günümüz arasında açık benzerlikler bulunmaktadır.

Bu hafta, Avustralya ve Yeni Zelanda halkı, taşkın bir militarizm ve şoven milliyetçilik bombardımanına maruz kaldı. Bunun nedeni, Anzak Günü (Birinci Dünya Savaşı'nda, 1915'te, Çanakkale'de gerçekleşen savaşın anıldığı resmi tatil günü) idi.

Avustralya hükümeti, Birinci Dünya Savaşı'nın yüzüncü yıldönümüne ilişkin dört yıllık bir anma etkinliğine 325 milyon dolar harcıyor (bütün diğer ülkelerden fazla). Ulus/ülke uğruna savaşlarda feda edilenlerin şanı ve şerefi konusunda tarihsel çarpıtmaları teşvik eden bu kampanya, özellikle, anaokulu öğrencileri dahil, gençleri hedefliyor. Sözde barış yanlısı Yeşiller dahil her siyasi parti, bu kampanyayı destekliyor.

Siyaset kurumunun geçmişteki ve günümüzdeki savaşları kutsaması, hiç kuşkusuz, gelecek kuşağı sonraki çatışmalara hazırlamayı amaçlamaktadır. Bu, Avustralya emperyalizminin, Çin'e karşı savaş hazırlıklarında ABD'ye verdiği tam destekle örtüşmektedir.

Avustralya hükümeti, aynı zamanda, tüm haklarından yoksun bırakılmış sığınmacıların uzak Pasifik Adaları'nda katlanılmaz koşullarda yıllarca hapsedildiği ırkçı ve yasadışı alıkoyma merkezlerine, daha doğru ifadeyle, toplama kamplarının kurulmasına öncülük ediyor. Bu vahşi model, şimdi, Avrupalı hükümetler tarafından, Suriye, Irak ve Afganistan'daki savaşlardan kaçan yüz binlerce çaresiz sığınmacıya karşı kullanılıyor.

Japonya'da, Shinzo Abe hükümeti -ki o, İkinci Dünya Savaşı'ndan bu yana kurulan en sağcı hükümettir-, Japon ordusunun ABD güçlerinin yanında konuşlandırılmasına izin veren bir yasa çıkarttı. Buna, Japon emperyalizminin suçlarını aklamaya ve temizlemeye yönelik bir kampanya eşlik ediyor. Okullarda, Japon militaristlerinin 1930'larda ve II. Dünya Savaşı sırasında sergilemiş olduğu zulmü çarpıtan yeni tarih dersi kitapları okutuluyor.

Japon hükümeti, ABD'nin 1945'te Hiroşima ile Nagazaki'ye attığı atom bombalarıyla nükleer saldırıların dehşetini yaşamış olan tek halk olarak Japonların, kendi militarist gündemine yönelik muhalefetinin son derece farkında. Japon hükümeti, bu savaş karşıtı duyarlılığı, Çin'i şeytanlaştırarak ve onu Japonya için bir askeri tehdit olarak sunarak bastırmaya çalışıyor.

Çin'de, Komünist Parti rejimi, ABD ve müttefikleri tarafından tırmandırılan provokasyonlara, Çin milliyetçiliğini körükleyerek yanıt veriyor. Bu, güçlü bir Japon karşıtı şovenizm biçimini almaktadır. Pekin'in ırkçılığı teşvik etmesi, Japon yurttaşlarına yönelik fiziksel saldırılara yol açmış durumda. Hükümet, Japonya'nın tartışmalı Senkaku Adaları üzerinde hak iddia etmesine karşı, protestocuların Japonya üzerinde mantar biçiminde bir nükleer bulut gösteren pankartlar taşıdığı gösterileri teşvik ediyor. Bu tür bir gerici milliyetçilik, yalnızca, Asya işçi sınıfını bölmeye ve emperyalizmin ekmeğine yağ sürmeye hizmet etmektedir.

Çin rejiminin asıl kaygısı, kapitalist seçkinlerinin servetini, ABD'ye değil ama en fazla korktuğu güç olan Çin işçi sınıfına karşı savunmaktır. Çin, şu anda, eşitsizliklerin en fazla olduğu ülkeler arasındadır. Bu ülkede 470 dolar milyarder bulunuyor ki bu, ABD dışındaki bütün ülkelerden daha fazladır. Buna karşılık, 500 milyondan fazla Çinli işçi ve kır yoksulu, günde 3 dolarla ya da daha azıyla yaşıyor. Ve tüm Asya ülkelerinde, koşullar aynı.

Troçki'nin 1938'de açıklamış olduğu gibi, dışarıdaki savaş, içeride işçi sınıfına karşı savaş ile çakışmaktadır. Her ülkede işçilerin yaşam ve çalışma koşullarına yönelik saldırılarla geçen yıllar, toplumsal eşitsizliğin neredeyse yüz yıldır görülmedik düzeyleriyle sonuçlanmış durumda. Bu sistemde, insanlık için hiçbir gelecek bulunmuyor.

İrkçılığa ve yabancı düşmanlığına, yalnızca işçi sınıfının uluslararası birliği uğruna mücadele yoluyla karşı koyulabilir. İşçiler, her ülkede, aynı bankalar ve ulus-ötesi şirketler tarafından gerçekleştirilen aynı saldırılarla karşı karşıyalar. Savaş tehlikesi hepimizin tepesinde sallanıyor. Avustralya ve Yeni Zelanda işçileri ile gençleri dahil

olmak üzere Amerika'daki ve Asya'daki kitleler, Çinli kardeşlerimize elini uzatmalı ve onları düşmanlaştırma yönündeki girişimlere karşı çıkmalıdır.

Bizler, savaşın kaynağı olan kapitalizmi yıkma ortak mücadelesinde birleşmeliyiz. Sizi, tüm dinleyicilerimizi ve destekleyicilerimizi, işçi sınıfının ve gençliğin dünya sosyalizmi uğruna mücadele üzerine kurulu uluslararası bir savaş karşıtı hareketini inşa etme mücadelesine girişmeye çağırıyorum.

ABD-Çin çatışması ve Latin Amerika'daki siyasi kriz

Bill Van Auken

WSWS'nin Latin Amerika editörü Bill Van Auken'in Uluslararası Çevrimiçi 1 Mayıs Toplantısı'nda yaptığı konuşma.

Dördüncü Enternasyonal'in Uluslararası Komitesi (DEUK), bu 1 Mayıs'ta, dikkatini, Latin Amerika'da büyüyen devrimci krize yöneliyor. Yaklaşık 630 milyon insanın yaşadığı bu bölge, hem sınıf mücadelesinin bir patlama alanı hem de ABD emperyalizminin, küresel egemenliğini gerçek ve potansiyel rakipler ile tırmanan cepheleşmeler yoluyla dayatma yöneliminde bir başka savaş alanı olarak ortaya çıkıyor.

Latin Amerikalı kitleler Birinci ve İkinci Dünya Savaşları'nın dehşetlerinin dışında kalmış olsalar da, açık ki bu, kaçınılmaz olarak nükleer silahları kapsayacak bir üçüncü dünya savaşı felaketinde söz konusu olmayacaktır.

Bölgeyi uzun süredir kibirli bir şekilde kendi "arka bahçesi" olarak gören ABD emperyalizmi, tarihsel bölgesel hegemonyasına yönelik küresel rakiplerinden, özellikle de Çin'den gelen ve giderek artan meydan okumalarla karşı karşıya. Çin ile Latin Amerika arasındaki ticaret, son 15 yılda yaklaşık yüzde 2.000 arttı.

Bölge ekonomilerinin Çin'e doğru yönünü değiştirme amaçlı Çin'in finanse ettiği projeler olarak, Panama Kanalı'nı gölgede bırakacak yeni bir Nikaragua Kanalı'nın ve Brezilya ile Peru arasında okyanus ötesi bir demiryolunun inşasına ilişkin planlar belirginleşmiş durumda.

Pentagon stratejistleri, Çin'in bölge ile artan ekonomik ilişkilerinin ABD nüfuzunun altını oyduğu uyarısında bulunuyorlar. Onlar, Obama yönetiminin "Asya'ya dönüşü"ne, ABD emperyalist hegemonyasını yeniden ileri sürmeyi amaçlayan bir "Latin Amerika'ya dönüş"ün eşlik etmesi gerektiğini savunuyorlar.

ABD’li önde gelen bir askeri stratejist, konuyu, sert askeri dille ortaya koydu. “Meseleye askeri bir benzetme üzerinden yaklaşırsak, Latin Amerika, ABD’nin mevzisine tepeden bakan işgal edilmemiş yüksek yerdir. Sorumlu bir komutan, bu yüksek yerin bir düşman tarafından işgalinin kendi gücü için kabul edilemez bir tehdit yaracağını fark edecek ve dolayısıyla, kaynakları, düşmanın bunu yapmasını engellemeye ayıracaktır.”

ABD Dışişleri Bakanı John Kerry’nin bir Amerika Devletleri Örgütü toplantısı öncesinde “Monroe doktrini devri bitti” diye ilan etmesinin üzerinden yaklaşık iki buçuk yıl geçti. ABD dış politikasının bu 200 yıllık direği, Washington’a, dış güçlerin Batı Yarımküre’de bir köprübaşı oluşturmasını önlemek için güç kullanma hakkını bahşetmişti.

20. yüzyıl boyunca, bölgenin büyük kısmında vahşi diktatörlükler uygulayan askeri darbeleri teşvik etmenin yanı sıra, 50 dolayında doğrudan ABD askeri müdahalesini gerçekleştirmek için bir gerekçe olarak bu doktrine başvuruldu.

Kerry’nin açıklamasına bağlı olmaksızın, yalnızca Çin’e değil ama bizzat Latin Amerika emekçi kitlelerine de yönelen ve ABD’nin Batı Yarımküre ile onun stratejik pazarları ve kaynakları üzerinde emperyalist hegemonyasını ileri sürmeyi amaçlayan militarizmde yaşanan yükselişi meşrulaştırmak için yeni ve Monroe Doktrini’nden çok daha savaşı bir model hazırlanıyor.

Washington, bu amaçlara ulaşmayı kolaylaştırmak için, bölgeyi saran —büyük ölçüde, emtia ve gelişmekte olan piyasa balonlarının çökmesinin ürünü olan— artan ekonomik ve siyasi krizleri kendi çıkarına kullanmaya kararlıdır.

Bölgenin en büyük ekonomisi olan Brezilya, her ay 100.000 işçinin işten çıkartıldığı ve enflasyonun işçilerin yaşam standartlarını kemirdiği, 1930’ların Büyük Bunalım’ından bu yana yaşadığı en derin ekonomik gerileme ile karşı karşıya. Venezuela’nın petrol ihracatına bağımlı ekonomisinin bu yıl yüzde sekizlik sarsıcı bir küçülme yaşaması beklenirken, enflasyon oranının yüzde 700’ün üstüne çıkacağı tahmin ediliyor.

Kriz, Latin Amerika’nın sözde “sola dönüş”üyle bağlantılı hükümetlerinin altını birbiri ardında oymuş durumda. Bunlar arasında, Arjantin’de iktidarı kaybeden Peroncu Cristina Fernandez; Dilma Rouseff’e yönelik görevi kötüye kullanma suçlamasıyla karşı karşıya kalan Brezilya’daki İşçi Partisi; bir azledilme hamlesiyle karşı karşıya olan Venezuela’daki Nicolas Maduro ve yapılan referandumunda bir dönem daha yönetimde kalması reddedilen Bolivya’daki Evo Morales bulunuyor.

Onların tamamı, kapitalist mülkiyet ilişkilerini savunan burjuva hükümetlere başkanlık ettiler. Kapitalist egemenliği istikrara kavuşturmak için iktidara getirilen bu yöneticiler, Washington’dan belirli bir bağımsızlık sergilemenin aracı olarak yükselen emtia fiyatlarından ve Çin ile ticaretten yararlanırken, sınıfsal gerilimleri azaltmaya yönelik aşgari sosyal yardım programlarına başvurmuşlardı. Ekonomik kriz ve sağdan gelen

artan saldırılar, bu yönetimleri, işçi mücadelelerine saldıracak ve kapitalist kemer sıkma önlemleri uygulayacak şekilde sağa itti.

Dördüncü Enternasyonal'in Uluslararası Komitesi ve onun ABD Sosyalist Eşitlik Partisi'ndeki destekçileri, ABD emperyalizminin, bu krizleri bölgedeki ABD emperyalist hegemonyasını yeniden ileri sürmek için kendi çıkarına kullanma yönündeki her manevrasına ve müdahalesine karşı çıkar.

Hareketimiz, aynı zamanda, hem emperyalizmin hem de yerel burjuvazinin saldırılarının, yalnızca, Amerika kıtaları genelindeki işçi sınıfının devrimci sosyalist ve enternasyonalist bir programa dayanan bağımsız seferliği yoluyla yenilgiye uğratılabileceğinde ısrar eder.

Şimdi ABD sermayesini Küba'ya geri davet eden Castroculuk'tan, bütünüyle kokuşmuş bir burjuva aygıt olan Brezilya İşçi Partisi'ne ve Chavezciliğe kadar, Latin Amerika'daki burjuva ve küçük-burjuva ulusalcı hareketleri, işçi sınıfı içinde devrimci Marksist partilerin inşasının yerini tutan güçler olarak destekleyenler, işçilerin ve gençlerin mevcut kriz karşısında siyasi olarak silahsızlandırılmasından sorumludurlar. Bunların başında, Morenocu versiyonu da dahil olmak üzere, 1960'larda Troçkist hareket ile ilişkililerini kesmiş olan Pablocu revizyonistler gelmektedir.

Amerika kıtaları genelindeki işçilere karşı hazırlanmakta olan koşullar, kanlı ifadesini, hem coğrafi hem de ekonomik olarak ABD emperyalizmine en yakın ülke olan Meksika'da bulmaktadır. 43 Ayotzinapa öğretmenlik öğrencisinin vahşice katledilmesi ve ortadan kaybedilmesi konusunda devam eden örtbas etme, devletin ve egemen çevrelerin bu tarihi suça her düzeyde dahil olduklarını gizleyememiştir. Bu arada, devlete ait petrol şirketi Pemex'i özelleştirme yönelimi, geçtiğimiz ay özelleştirilmiş olan bir şirketin Veracruz'daki tesisinde yaşanan patlamada en az 32 işçinin ölmesiyle, kendi kurbanlarını aldı.

Tıpkı Avrupa'da olduğu gibi, Latin Amerika'da da, savaşa yakınlaşma, sığınmacılara ve göçmenlere yönelik kirli zulüm ile ele ele gitmektedir. Amerika Birleşik Devletleri'nde, Donald Trump gibi Cumhuriyetçiler, işçi sınıfını bölmek için göçmen karşıtı ateşi körüklüyor. ABD emperyalizminin Orta Amerika'da yarattığı toplumsal yıkımdan kaçan aileleri ve çocukları toplama kamplarında hapseden ve sınır dışı eden Obama yönetimi, kendi baskı duvarını dayatmış durumda. Bu yönetim, aynı zamanda, baskıyı, göçmenlere yönelik işkenceden ve cinayetten suçlu olan Meksikalı ve Orta Amerikalı güvenlik güçlerine ihale etmiştir.

DEUK ve ABD'deki Sosyalist Eşitlik Partisi, koşulsuz olarak, sığınmacıların ve bütün göçmen işçilerin ve gençlerin, baskıya ve sınır dışı edilmeye tabi tutulmaksızın istedikleri ülkede yaşama ve çalışma hakkını savunur.

Bizler, tüm işçileri, yarıkürenin sınırlarını aşarak, savaşa karşı ve Amerika Kıtaları Birleşik Sosyalist Devletleri uğruna ortak bir devrimci mücadelede birleştirmek için uğraşıyoruz. Bu perspektif, yalnızca, işçi sınıfı içinde sosyalist ve enternasyonalist bir

önderliğin, yani, her ülkede Dördüncü Enternasyonal'in Uluslararası Komitesi'nin şubelerinin inşası yoluyla gerçekleştirilebilir.

Avrupa Birliği'nin krizi ve savaş yönelimi

Peter Schwarz

Aşağıdaki konuşma, 1 Mayıs 2016'da düzenlenen Uluslararası Çevrimiçi 1 Mayıs Toplantısı'nda, Dördüncü Enternasyonal'in Uluslararası Komitesi'nin sekreteri Peter Schwarz tarafından yapıldı.

Avrupa Birliği derin bir krizin içinde ve hızlı bir dağılma durumundadır.

Avrupa'yı harap eden II. Dünya Savaşı'ndan sonra, Avrupa Birliği'nin öncelleri, büyük Avrupalı güçler arasında çatışmaları engellemeye ve bir ölçüde siyasi istikrar sağlamaya hizmet etmişti. Şimdi, aynı kurumlar, artan ulusal anlaşmazlıkların ve şiddetli sınıf mücadelelerinin itici gücüdür.

Troçki, 1926'da, Avrupa'nın birleşmesinin, “çelişiklere açıkça yenik düşmüş Avrupa burjuvazisinin gücünü aşiyor” olduğunu belirtmişti. O, “Avrupa, yalnızca zafer kazanmış Avrupa proletaryası tarafından birleştirilebilir” düşüncesinde ısrar etmişti. Bu, günümüzde, bir kez daha doğrulanmaktadır.

Avrupa Birliği, 1992'de kurulmasından bu yana, işçi sınıfının toplumsal ve demokratik haklarına yönelik sürekli bir saldırıyı yönetmiştir.

O, büyük Avrupalı bankaların ve şirketlerin kapitalist restorasyonun nimetlerinden yararlandığı, ucuz işgücünü sömürdüğü ve geçmişin toplumsal kazanımlarından geride ne kaldıysa ortadan kaldırdığı Doğu Avrupa'ya genişledi.

2008'deki küresel mali krizin ardından, AB, işçi sınıfına yönelik saldırılarını yoğunlaştırdı ve tüm kıtaya yaydı. Bu, Yunanistan'a zorla kabul ettirilen ve ülkeyi yıkıma uğratan sert kemer sıkma önlemlerinde doruk noktasına ulaştı.

Sonuçta, 23 milyon Avrupalı işçi işsiz durumda ve milyonlarca insan düşük ücretli düzensiz işlerde çalışıyor. Birçok ülkede (Portekiz, İspanya, İtalya, Yunanistan) gençler arasındaki işsizlik oranı yüzde 50'yi geçiyor. İşsizler, gençler ve düşük ücretli işçiler ile emekliler arasındaki yoksulluk hızla artıyor.

İşçi sınıfına yönelik saldırılar, en iğrenç biçimini, ABD ve Avrupalı emperyalistler tarafından Ortadoğu'da ve Afrika'da başlatılmış olan savaşlardan kaçan sığınmacılara yaklaşımda buluyor. Onların binlercesi Akdeniz'de ve Ege'de kasıtlı olarak boğulmaya terk ediliyor, Avrupa sınırları kapatılıyor ve sığınmacılar toplama kamplarında hapsedilip barbarca sınır dışı ediliyor.

Toplumun diğer kutbunda, küçük bir seçkin azınlık tiksindirici miktarda servet biriktirmiş durumda. Volkswagen şirketi, bu toplumsal sürecin göstergesidir. O, küçük bir evren gibi, bir bütün olarak toplumda yaşananları göstermektedir.

Karbon salınım değerlerinin suç oluşturacak şekilde manipüle edilmesi sonucunda, daha şimdiden, binlerce taşeron işçi işini yitirmiş durumda ve diğer binlercesi işlerini kaybetme tehlikesi ile karşı karşıya. Buna karşılık, manipülasyondan sorumlu olan yönetim kurulu üyeleri büyük paralar kazanıyor. En fazla kazanan dokuz kişinin kazancı, 2014'te 54 milyon avro iken, 2015'te 63 milyon avroya çıkmış durumda. Buna, 131 milyon avroluk bir emeklilik ödeneği dahil değil.

Tüm Avrupa'daki toplumsal durum, artan eşitsizlik, yoğun toplumsal gerilimler ve sert sınıf çatışmalarının ortaya çıkması eliyle karakterize ediliyor.

Egemen seçkinler, Avrupa kapitalizminin derin ekonomik ve toplumsal krizine, 1930'larda yaptıkları gibi tepki gösteriyorlar: Onlar militarizme ve savaşa başvuruyor; devletin baskıcı yetkilerini arttırıyor; yabancı düşmanlığını ve göçmen karşıtı ırkçılığı teşvik ediyor; aşırı sağcı ve faşist partileri destekliyorlar.

Avrupa'daki baskın özellik, militarizmin dönüşüdür. 2003 yılında, Almanya ve Fransa gibi kimi Avrupalı güçler, ABD'nin Irak'a karşı savaşını tam olarak desteklemekte hala isteksizdi. Onlar şimdi, Afrika'daki ve Ortadoğu'daki emperyalist savaşların ön cephesindedir.

Almanya, Rusya ile tırmanan ve Avrupa'nın bir nükleer savaş alanına dönüşmesi riskini taşıyan askeri cepheleşmede başrolü oynuyor. Alman birlikleri, kalıcı olarak, Alman emperyalizminin 80 yıldan kısa süre önce en berbat savaş suçlarından bazılarını işlemiş olduğu Baltık devletlerine ve Doğu Avrupa'nın diğer bölgelerine konuşlandırılacak.

Savaş tehlikesi, yalnızca Avrupa dışındaki rakiplere yönelmiyor. Artan ekonomik ve mali anlaşmazlıklar, sınırların yeniden dikilmesi ve artan ulusal gerilimler, bizzat Avrupalı büyük güçler arasında yeni bir savaş endişesi yaratmaktadır.

Fransa'daki Ulusal Cephe, Almanya'daki Almanya İçin Alternatif, Britanya'daki Birleşik Krallık Bağımsızlık Partisi, Polonya'daki Yasa ve Adalet Partisi ve Avusturya'daki Özgürlük Partisi gibi aşırı sağcı ve faşist partilerin yükselişi, Avrupa'yı 20. yüzyılın ilk yarısında iki kez savaş alanına dönüştürmüş olan bütün tehlikelerin geri döndüğüne ilişkin acil bir uyarıdır.

Bu aşırı sağcı partiler, yukarıdan, yabancı düşmanı ve milliyetçi politikalarını uygulayarak onlara zemin hazırlayan yönetici seçkinler tarafından desteklenmektedir.

Yunanistan'daki Syriza ve Almanya'daki Sol Parti gibi sahte solcu türevleri dahil olmak üzere bütün düzen partileri birbirine yakınlaşıyor ve işçi sınıfına yönelik saldırıyı desteklerken, aşırı sağcı demagoglar, orta sınıfın ve işçi sınıfının kimi kesimlerinin öfkelerini ve hayal kırıklığını kendi çıkarları için kullanabiliyorlar.

Bütün düzen partileri, aşırı sağdan çok devrimci bir işçi sınıfı hareketinden korkuyor ve bu, özellikle sahte sol için geçerli. Onlar, Alman burjuvazisinin 1933'te yapmış olduğu gibi, sosyalist bir devrim riski yerine, iktidarı faşist bir diktatöre teslim etmeyi tercih edeceklerdir.

Avrupa'nın yazgısının bu partilerin eline teslim edilmesi ve işçi sınıfının kendi bağımsız müdahalesini gerçekleştirmemesi durumunda, milliyetçiliğin, ırkçılığın ve savaşın yükselmesi kaçınılmazdır.

Savaşa, baskıya ve yabancı düşmanlığına karşı, kendisini birçok biçimde (sığınmacılara yönelik sempati ve dayanışma; kemer sıkma politikasına karşı Yunanistan'daki, İspanya'daki ve en son Fransa'daki kitlesel muhalefet) ifade eden büyük çapta bir halk muhalefeti söz konusu. Ancak bu muhalefet ne bir sözcüye ne de bir perspektife sahip. O, defalarca siyasi bir açmazda sürüklenmiş durumda.

2002'de, üç milyon seçmen, Sosyalist ve Komünist Partilerin sağcı politikalarına karşı, Fransa cumhurbaşkanlığı seçimlerinde, sahte bir şekilde Troçkist olduğunu iddia eden adayları desteklemişlerdi. Peki, bu sahte sol gruplar ne yaptılar? Onlar, seçimlerin ikinci turunda De Gaullecü adaya oy verme çağrısı yaptılar ve uzun vadede Sosyalist Parti'nin yeniden iktidara gelmesini desteklediler. Sonuç, Ulusal Cephe'nin yükselişidir.

Yunanistan'da, Radikal Sol Koalisyon (Syriza), geçtiğimiz yıl, kemer sıkma politikasına muhalefet dalgası üzerinden iktidara uzanmıştı. Alexis Tsipras hükümetinin seçimlerde vaat etmiş olduğu her şeyi inkar edip önceki sosyal demokrat ve muhafazakar hükümetlerinkinden çok daha ileri sosyal saldırıları uygulamaya koyması yalnızca birkaç hafta aldı.

Bu 1 Mayıs toplantısının görevi, savaş, diktatörlük ve işçi sınıfına yönelik toplumsal saldırı karşıtı muhalefete bir ses ve perspektif vermektir.

Savaşa karşı mücadele ile kapitalizme karşı mücadele birbirinden ayrılmaz. Biz, işçi sınıfının bütün kesimlerini kapitalizme karşı ortak bir mücadelede birleştirmek için uğraşıyoruz. Bizim Avrupa Birliği'nin dağılmasına yanıtımız, Avrupa Birleşik Sosyalist Devletleridir.

Biz, tüm Avrupa'da, işçi sınıfının yeni devrimci önderliği olarak Dördüncü Enternasyonal'in Uluslararası Komitesi'nin şubelerini inşa etme mücadelesi veriyor ve sizleri bu mücadeleye katılmaya çağırıyoruz.

Alman militarizmi bir kez daha boy gösteriyor

Uli Rippert

Aşağıdaki konuşma, 1 Mayıs 2016'da düzenlenen Uluslararası Çevrimiçi 1 Mayıs Toplantısı'nda, Partei für Soziale Gleichheit'in (Sosyalist Eşitlik Partisi – Almanya) genel sekteri Uli Rippert tarafından yapıldı.

Karl Liebknecht, bundan 100 yıl önce Berlin'deki Potsdamer Platz meydanında bir konuşma yapmış ve işçileri savaşa karşı çıkmaya çağırmıştı.

Birinci Dünya Savaşı'nın cephelerindeki kitlesel katliam, neredeyse iki yıldır bütün şiddetiyle devam ediyordu. Liebknecht, bu berbat savaşın ortasında, cesaretle sesini yükseltmişti.

Onun savaşa karşı çağrısı üç noktadan oluşuyordu. Liebknecht, konuşmasına, İkinci Enternasyonal'in çöküşüyle başlamış ve 1914'te savaş kredilerine onay vermiş olan SPD'nin ihanetinin yıkıcı etkilerinden söz etmişti.

O, savaşın sınıf karakterini açıklamış ve kapitalist vurguncular aleyhinde konuşmuştu. Liebknecht, katliama son verebilecek yalnızca tek bir güç olduğunu vurgulamıştı: uluslararası sosyalist bir programa dayanan proletarya.

Liebknecht, gösteri çağrısında şunları yazmıştı:

“Proleter Enternasyonal, az sayıda memur tarafından Brüksel'de, Lahey'de ya da Berlin'de yeniden inşa edilemez. O, yalnızca milyonların etkinliği yoluyla kurulabilir. O, burada, Almanya'da, diğer tarafta Fransa'da, İngiltere'de ve Rusya'da, yalnızca işçi kitleleri her yerde sınıf mücadelesi bayrağını ele alıp soykırıma karşı kendi seslerini sağır edici bir şekilde yükselttikleri zaman kurulabilir...”

Bir yıl sonra, Rus işçileri Çarlığa karşı ayaklandılar ve Lenin ile Troçki'nin önderliğinde, savaşa son veren sosyalist bir devrim gerçekleştirdiler.

Karl Liebknecht ve Rosa Luxemburg, bu devrim Kasım 1918'de Almanya'ya yayıldığında öldürüldüler. Burada, Berlin'de, Ebert, Noske ve Scheidemann önderliğindeki SPD hükümeti, devrimi kana boğdu.

Liebknecht ve Luxemburg, SPD'nin ihanetinin derslerini bütünüyle çıkaramadan öldürülmüştü ama Lenin ve Troçki, savaşa karşı mücadelenin oportünizme ve milliyetçiliğe karşı amansız bir mücadeleyi gerektirdiğini vurguladılar.

Bugün, 100 yıl sonra, geçtiğimiz yüzyılın çözülmemiş sorunlarının tamamı geri dönüyor. Alman emperyalizmi ve militarizmi, bir kez daha çirkin yüzünü gösteriyor.

Almanya'nın egemen seçkinleri, dünyanın yeniden paylaşılması ve hammaddeler ile pazarlar arayışı için yenilenen mücadeleden eli boş dönmeyeceklerinden emin olmak istiyorlar.

İki yıl önce, federal hükümet, “askeri kısıtlamanın sonu”nu ilan etmişti. O zamandan beri, militarizm sistematik olarak teşvik ediliyor. Alman ordusu, Bundeswehr, NATO'nun Doğu Avrupa'da Rusya'ya karşı konuşlanmasında, Ortadoğu'daki savaşlarda ve hatta Afrika'da ön cephede yer alıyor.

Almanya Dışişleri Bakanı Frank-Walter Steinmeier'in birkaç gün önceki bir röportajda söylediğine göre, “Günümüzdeki durum Soğuk Savaş döneminde olduğundan daha tehlikeli. Eski düzenin yerini hala bir yenisi almış değil. Nüfuz ve egemenlik uğruna bu mücadele, barışçıl bir seminer ortamında gerçekleşmiyor ama şiddetli biçimde patlıyor.”

Almanya'daki askeri güçlenme, bir öç alma duygusu ile sürdürülüyor.

Alman hükümeti, askeri harcamaları önümüzdeki yıllarda 130 milyar avroya çıkarma planlarını ilan etmiş durumda.

Savunma Bakanlığı, ultra-modern kara, hava ve deniz kuvvetleri ile eşit zeminde faaliyet gösterecek ve en son teknoloji ile donatılacak 13.500 kişilik bir “Siber vuruş gücü”nün oluşturulacağını duyurdu.

Alman militarizmi, daha önce, 1930'ların başlarında, o zamana kadar bilinen en modern ve güçlü ordulardan birini yeniden kurmak için I. Dünya Savaşı'ndaki yenilginin ve Versay Anlaşması'nın sınırlamalarının hızla üstesinden geldiğinde, tüm dünyayı hayrete düşürmüştü. Bugün, Alman emperyalizmi, bir kez daha, küresel silahlanma yarışının ön safında olmaya çalışıyor.

Şu anda, bu politika, ABD ile sıkı işbirliği içinde uygulanıyor. Başkan Barack Obama, Almanya'ya yaptığı son ziyarette, Suriye'de ve Libya'da yeni bir askeri saldırı hazırlamak için bir savaş zirvesi düzenledi. Bunun hemen ardından, Bundeswehr, Rusya'ya yönelik Batı saldırganlığını güçlendirmek için, Litvanya'ya ağır askeri donanım konuşlandıracağını duyurdu.

Bununla birlikte, Alman militarizminin yeniden canlanması, yalnızca Rusya ile karşılıklı cepheleşmeyi şiddetlendirmekle kalmamış; aynı zamanda, Avrupalı güçler arasındaki gerilimlerin artmasına da yol açmıştır. Bir Avrupa savaşı hayaleti geri dönüyor ve Atlantik ötesi anlaşmazlıklar, hızla askeri biçimler edinebilir.

Askeri yığınağı ve savaş yönelimini bütün partiler destekliyor. SPD, savaş amigosu ve önde gelen bir savaş kışkırtıcısı işlevi görüyor. Yeşiller'e gelince, onlar uzun süre önce “çevreci barışseverlik”lerinden kurtulmuş durumdalar ve “insan hakları”nı savunma üzerinden savaş yönelimini destekliyorlar.

Özellikle hain bir rol, Sol Parti tarafından oynanmaktadır. Bu parti, “Sağa karşı birlik!” sloganı altında savaş partilerini destekliyor ve işçi sınıfının sosyalist gelişimini boğmaya çalışıyor.

Sendikalar da savaş politikalarını destekliyorlar. Onlar, koruyucu gümrük vergileri ve korumacılık talep ediyorlar; Alman Sendikalar Konfederasyonu (DGB) ile Bundeswehr arasında resmi bir anlaşma sağlamış durumdadır.

Bu partiler ve medya, halka karşı bir siyasi komplo kurmaktadır.

Bununla birlikte, SPD'nin devrimi ezip kapitalizmi kurtardığı 100 yıl öncesinden farklı olarak, sosyal demokrat partiler ve sendikalar etkilerini yitiriyorlar. Avusturya'da kısa süre önce yapılan seçimlerde, SPÖ'nün adayı (eski bir sendika başkanı), oyların yalnızca yüzde 11'ini aldı ve ikinci tura kalamadı.

Fransa'da, binlerce işçi ve genç, haftalardır, Hollande yönetiminin iş piyasası reformlarına karşı gösteriler düzenliyor. Burada, Almanya'da, geçtiğimiz hafta, kamu hizmetlerinde ve metal işkolunda grevler başladı.

Biz, sosyal demokrat partilere ve sendikalara yönelik büyüyen başkaldırıyı memnuniyetle karşılıyoruz. Sol Parti ve tüm sahte sol çaresiz biçimde bürokrasilerin otoritesini korumaya çabalarken, biz, işçi sınıfının siyasi bağımsızlığı uğruna mücadele ediyoruz.

Bununla birlikte, milyonlarca insanın öfkesi ve muhalefeti, yeni bir strateji talep etmektedir. Sosyal kesintilere, diktatörlüğe ve savaşa karşı mücadele, uluslararası işçi sınıfının kapitalizm karşıtı ve sosyalist bir program temelinde harekete geçmesini gerektirmektedir. Bizim militarizme ve savaşa karşı uluslararası kampanyamızın önemi budur.

Berlin Humboldt Üniversitesi'ndeki sağcı profesörlere ve onların savaş propagandasına karşı çıktığımızda dikkate değer bir destek elde ettik. Üniversite yönetiminin bizi yıldırırmaya; tarihin açıkça çarpıtılmasına ve Nazi suçlarını önemsizleştirmeye karşı muhalefetimizi ezmeye yönelik tüm girişimlerini geri püskürtebildik ve bu yılın başlarında, öğrenci meclisindeki temsilcilerimizin sayısını dörde katlayabildik.

Şimdi, bu siyasi kampanyayı fabrikalara ve işyerlerine yaymaya karar vermiş durumdayız.

Önümüzdeki sonbaharda Berlin Eyalet Meclisi için yapılacak seçimlere kendi adaylarımızla katılıyoruz ve kampanyamızı şimdiden başlatmış bulunuyoruz. Bu seçimleri, militarizme ve savaşa karşı bir referanduma dönüştüreceğiz.

Dünyayı iki defa uçuruma sürüklemiş ve savaş suçları işlemiş olan şirketlerin ve bankaların üçüncü bir dünya savaşı çıkarmalarına izin vermeyeceğiz.

Biz, Karl Liecknecht'in 100 yıl önce I. Dünya Savaşı'na karşı çıkarken sergilediği militanlığı ve cesareti, Dördüncü Enternasyonal'in Uluslararası Komitesi'nin tarihindeki büyük siyasi dersler ile birleştiriyoruz.

Büyük fark budur. Yüz yıl önce, SPD ve İkinci Enternasyonal, yıllar önce oportünist bir yönelim benimsemelerinin ardından çökmüştü.

Bugün, bizim partimiz —onlarca yıl zorlu koşullar altında mücadele eden ancak uluslararası sosyalist bir program uğruna mücadeleden asla vazgeçmeyen ve bu süreçte güçlü bir uluslararası kadroyu bir araya getiren bir parti— etki kazanıyor.

Bu ilkeler, bugün, büyük bir güncellik ve güç kazanmaktadır.

Sığınmacı krizi ve sürekli savaş çağı

Julie Hyland

Aşağıdaki konuşma, 1 Mayıs 2016 günü düzenlenen Uluslararası Çevrimiçi 1 Mayıs Toplantısı'nda, Sosyalist Eşitlik Partisi'nin (Britanya) ulusal sekreter yardımcısı Julie Hyland tarafından yapıldı.

Konuşmamın Akdeniz'de 500 kadar sığınmacının, kendilerini Kuzey Afrika'dan İtalya'ya taşıyan teknenin gecenin ortasında alabora olması sonucunda boğulduğunun doğrulanmasından yalnızca birkaç gün sonra yapılması korkunç bir simetridir.

Geçen yılki 1 Mayıs etkinliği, dünyanın, küçük bir balıkçı teknesine tıktırılmış 800 göçmenin benzer bir yol izlemeye çalışırken İtalya'nın Lampedusa adası açıklarında batması sonucunda boğulduğunu öğrenmesinden kısa bir süre sonra gerçekleşmişti.

Lampedusa trajedisi dünya çapında büyük bir şoka ve duygudaşlığa yol açarken, bu son ölümlere ilişkin neredeyse hiç haber yapılmadı ve hatta olay günlerce inkar edildi.

Bu örtbas etme kasıtlıydı. Lampedusa kurbanları, bizim sürekli savaş çağı olarak betimlediğimiz şeyin insani sonuçlarına ışık tutmuştu.

Libya'ya, Suriye'ye, Irak'a, Afganistan'a ve başka yerlere yönelik emperyalist müdahalelere haklılık kazandırmak için başvurulmuş bütün insani savların yalan olduğu açığa çıktı. Onlar, iddia edildiği gibi bu ülkelerin halklarını korumak şöyle dursun, emperyalist güçlerin dünyayı ve kaynaklarını aralarında yeniden paylaşmaya yönelik süregiden ve tırmanan çabalarındaki ikincil zarar haline gelmişlerdir.

Sonuç, günümüzün dünyasında, tarihteki herhangi bir zamanda olduğundan daha fazla sığınmacı olmasıdır. 60 milyon dolayında insan ki bu sayı sürekli artıyor, zorla yerinden edilmiş durumda. Şimdi, yeryüzündeki her 122 kişiden biri sığınmacı ve bunların yarısından fazlası 18 yaşında ya da daha küçük. Sığınmacıların çoğu, Ürdün'de ve Türkiye'de, korkunç koşullardaki büyük sığınmacı kamplarına kapatılmış durumda.

Bu yüzden, Lampedusa'daki boğulmalardan sonraki 12 ay içinde, sığınmacıların ve göçmenlerin durumuna yönelik duygudaşlığı bastırmak ve yalıtılmak için her türlü çaba harcanmıştır.

Bu, çeşitli biçimler altında yapıldı. Egemen seçkinler ve onların medyadaki savunucuları, en sağcı ve faşist unsurları cesaretlendirmek için, yılbaşı gecesindeki sözde Köln cinsel saldırıları gibi olaylar ürettiler.

Ardından, bize, sığınmacıların ve “açık sınırlar”ın koruyucu azizi olarak yeniden biçimlendirilmiş bir Bayan Merkel gösterisi sunuldu. Ama onun sözde göçmen sorununu çözmeye yönelik tercih edilen yönteminin, sözümona muhaliflerindeki kadar acımasız olduğu tam olarak çıkmış durumda. Bu, özellikle, göçmenlerin Avrupa'dan topluca çıkarılması için Avrupa Birliği'nin Türk yetkilileriyle yaptığı kirliliğin anlaşmada görülebilir.

Göçmen karşıtı önlemler, elbette, hiçbir şekilde Avrupa'ya özgü bir olgu değildir. Amerika Birleşik Devletleri'nde, Cumhuriyetçi başkan adayı Donald Trump Müslümanların ABD'ye girmesini engelleme tehdidinde bulunuyor ve ABD-Meksika sınırına bir duvar inşa etme niyetini ilan etmiş durumda.

Trump'ın provokatif bir şekilde talep ettiği şeyi Avrupa burjuvazisi gerçekleştiriyor. Şu anda Avrupa'da, göçmenlere karşı, yaklaşık 1.200 kilometrelik bir duvar örülüyor ki bu, ABD'nin Meksika ile olan sınırının neredeyse yarısına denk. Ulusal sınırlar hortlatılır ve sağlaştırılırken, serbest dolaşım hakkı, en azından işçiler ve aileleri için, giderek anlamsızlaşıyor.

AB sığınmacıları kaçırmaya çalıştıkları savaş alanlarına kitlesel olarak sınır dışı ettiği için, Avrupa'da, artık sığınma hakkı bulunmuyor. Avrupa'nın “uygarlaştırma işlevi”nden ve İkinci Dünya Savaşı'nın ardından ilan edilmiş liberal değerlerden geride hiçbir şey kalmadı.

Bunun yerine, Avrupa, bir kez daha 1930'ları andırıyor: Savaşın ve zulmün kurbanları, yeterli yiyecekten ve sağlık önlemlerinden yoksun eğreti kamplara tıkıştırılıyor; trenler, kaçan sığınmacıları, coplarla, plastik mermilerle ve göz yaşartıcı gazla karşılandıkları şu ya da bu sınıra boşaltıyor; gözaltına alınmış ya da hapsedilmiş olanların kollarına kayıt numaraları damgalanıyor; tekneler engelleniyor, onlara çarpılıyor ya da batmaya terk ediliyor.

Akdeniz'deki balıkçıların ağlarından -tüyler ürpertici bir süreklilikle- çocuk bedenleri çıkmaya devam ediyor. İzmir yakınlarındaki bir arazide aceleyle oluşturulmuş bir mezarlıkta, çoğu isimsiz 400 dolayında sığınmacının cesedi bulunuyor. Onların yüzde 60'ı kadın ve çocuk. Mezarlarındaki notlar aynı trajik ayrıntıları yineliyor: Suriye'de doğdu, Akdeniz'de boğuldu, Türkiye'de gömüldü.

Daha geçen hafta, Britanya parlamentosu, halen sığınmacı kamplarında ya da Avrupa sokaklarında kalan tam 3.000 kimsesiz çocuğun Britanya'ya gelmesini mümkün kılacak bir kararı veto etti. Parlamento, bunu, Avrupalı önderlerin, Libya'ya yönelik, kendi şiddetlerinin kurbanlarına kitlesel gözaltı kamplarını içerecek yeni bir askeri müdahalenin planlarını hazırlamak üzere Başkan Obama ile buluşmasından sonra yaptı.

Milliyetçiliğin, yabancı düşmanlığının ve savaşın dehşetlerini çok iyi bilen bir kıtada böylesine devasa bir gerileme nasıl mümkün oluyor?

Burada, en kritik siyasi rolü sahte sol oynamaktadır. Bu örgütler, on yıllarca ırkçılık karşıtı olduklarını iddia ettiler. Şimdi, post-modern akıldışıcılığın sevgilisi Profesör Slavo Žižek, “Avrupa'nın, bizim bir arada var olan farklı kültürlere sahip olabileceğimiz liberal hayalinden vazgeçmesi gerekiyor” iddiasında bulunarak, Avrupa'nın sınırlarının askerileştirilmesini talep ediyor.

Žižek, WSWS'nin sahte sol ideologların açık sağcılara dönüşmesi olarak betimlediği şeyin yalnızca bir örneğidir. Orta sınıfın hali vakti yerinde kesimlerinin çıkarlarını temsil eden bu kokuşmuş siyasi tabaka, işçi sınıfına her zamankinden daha açık bir şekilde karşıdır.

Žižek'in yasaklamaları, onun, AB tarafından sığınmacıların zorla Türkiye'ye sınır dışı edilmesi işi verilmiş Yunanistan'daki Syriza hükümeti içindeki siyasi benzerleri tarafından uygulamaya konuyor.

Benzer bir şekilde, İspanya'daki Podemos, AB'nin Türkiye ile yaptığı sınır dışı anlaşmasını onayladı. AB üyesi devletlerin tamamının onayını gerektiren AB-Türkiye anlaşması, onun desteği olmadan uygulanamazdı.

Bu nedenle, insan hakları örgütleri tarafından uluslararası hukukun çiğnenmesi olarak kınanmış olan şimdi uygulanan kitlesel sınır dışıların doğrudan sorumlusu, pratikte ve siyasi olarak, Yunanistan'daki ve İspanya'daki sahte sol koalisyonlardır.

Almanya'da, Thüringen eyaletinin Sol Partili başbakanı Bodo Ramelow, çoğu Balkanlardan gelmiş olan sığınmacıların sınır dışı edilmesini yönetiyor. Bu yıl içinde, şimdiye kadar, çoğu gece yarısı baskınlarına maruz kalan 460 kişi sınır dışı edildi.

Britanya'da, Corbyn'in İşçi Partisi ile onun sahte solcu destekleyicileri arasında, hızla, dolaşım özgürlüğünün sınırlandırılması gerektiği konusunda bir uzlaşma geliyor.

Bu örgütler, Avrupa'da şimdi yaşanan insanlığa karşı suçların bütünüyle suç ortaklarıdır.

Göçmenlerin ve sığınmacıların yazgısı, kapitalist kar sisteminin barbarlığının ve akıldışılığının dehşet verici bir dışavurumudur. Göçmenlerin ve sığınmacıların savunusu, sosyalist hareketin mihenk taşıdır. Bu savunu, yalnızca, emperyalist savaşa ve militarizme karşı, işçi sınıfı temelinde devrimci muhalefetin geliştirilmesi yoluyla gerçekleştirilebilir. Bu, Dördüncü Enternasyonal'in bu 1 Mayıs'ı adadığı görevdir. Hepinizi bu yaşamsal mücadeleye katılmaya çağırıyorum.

Brexit referandumunu ve milliyetçiliğe ve savaşa karşı mücadele

Chris Marsden

Aşağıdaki konuşma, 1 Mayıs 2016'da düzenlenen Uluslararası Çevrimiçi 1 Mayıs Toplantısı'nda, Sosyalist Eşitlik Partisi'nin (Britanya) ulusal sekreteri Chris Marsden tarafından yapıldı.

Sosyalist Eşitlik Partisi'nin 23 Haziran'da Britanya'nın Avrupa Birliği (AB) üyeliği üzerine yapılacak olan referanduma (Brexit) ilişkin aktif boykot kampanyası, işçi sınıfını milliyetçiliğe ve savaşa karşı harekete geçirmeyi amaçlamaktadır.

AB, kıtanın yeniden askerileştirilmesinde başrolü oynuyor.

O, Ukrayna'daki ABD destekli sağcı darbeye tam olarak katılmış, binlerce NATO askerinin, dünyayı 1945'ten bu yana her zamankinden daha fazla savaşa yaklaştıracak şekilde Rusya sınırı boyunca konuşlandırılmasını savunmuştur.

Brexit referandumunu dile getirilir getirilmez, Britanya ordusunun 12 eski komutanı, "Britanya'nın AB'deki rolü", Rus "saldırganlığı"na karşı mücadelede "NATO'nun bir parçası olarak yararlandığımız güvenliği güçlendirmektedir" vurgusu yapan bir mektup imzalamıştı.

Bu ay, ABD Başkanı Barack Obama, ABD ile Britanya arasındaki "özel ilişki"den, II. Dünya Savaşı'nın "savaş alanlarında birlikte kan dökerken" biçimlendi diye söz ederek, AB'de Kalma yönünde oy verilmesini istedi.

Obama, Britanya'nın bir AB üyesi olarak görevinin Irak ve Şam İslam Devleti'ni "etkisiz hale getirmek"; Yemen'den Suriye'ye ve Libya'ya kadar Ortadoğu'ya müdahale etmek ve hem Rusya'ya karşı koymak hem de "Afganistan'dan Ege'ye kadar" askeri yükümlülükleri yerine getirmek için "NATO'ya yatırım yapmaya devam etmek" olduğunu söyledi.

İşçi Partisi'nin önderi Jeremy Corbyn, bazı sahte sol gruplar ve Sendikalar Kongresi (TUC) tarafından savunulan AB'nin gerçek doğası budur.

TUC'nin önceki önderi Brendan Barber, daha bu hafta, sendikaların, "Britanya'daki her bir işçinin yararına", AB üyeliğini desteklemek için Muhafazakar Parti hükümeti ile birleşmesi gerektiğini savunmak için, Başbakan David Cameron ile birlikte ortak bir mektup yayımladı. Söz konusu olan, vahşi toplumsal karşı-devrimi Ulusal Sağlık Sistemi'ni harap eden, grevleri yasadışı ilan eden ve milyonlarca insanı yoksulluğa sürükleyen bir hükümettir.

SEP, AB'ye, uzlaşmaz biçimde karşıdır. AB, büyük emperyalist güçlerin hem ticari hem de askeri savaşlarını sürdürmeleri ve işçi sınıfına kemer sıkma politikalarını dayatmak için kullandıkları bir araçtır.

Biz, farklı koşullar altında, Ayrılma yönünde oy kullanılmasını savunabilirdik.

Eğer Yunanistanlı kitlelerle ve AB ile IMF'nin diğer kurbanlarıyla dayanışma çağrısı yapan Avrupa çapında bir işçi sınıfı hareketi söz konusu olsaydı, AB'den ayrılma oyu kapitalizm karşıtı bir karakter edinecekti.

Ancak, Avrupa çapındaki bu saldırı, bizim bütün siyasi rakiplerimiz tarafından örnek alınan Syriza tarafından engellendi. Syriza'nın Yunanistan işçi sınıfının AB'nin dayattığı kemer sıkma politikasına karşı mücadelesine ihaneti, siyasi inisiyatifi, şimdilik, Avrupa'nın egemen sınıfına verdi.

Bu koşullar altında, bizim başlıca sorumluluğumuz, işçi sınıfının AB'ye muhalefetinin, sağcı Muhafazakar Parti'nin ve Birleşik Krallık Bağımsızlık Partisi'ndeki (UKIP) yabancı düşmanlarının öncülük ettiği milliyetçi kampanyanın ardına takılmamasını sağlamaktır.

En büyük tehlike, sahte sol grupların, AB karşıtlığını milliyetçi bir yöne akıtma girişiminin hiçbir karşı çıkış olmaksızın devam etmesine izin vermek olurdu.

Brexit kampanyası, bütün bu grupların canice siyasi rolünü ve işçi sınıfı düşmanlığını vurgulamıştır.

AB'yi desteklemeyenler, bunun yerine, aynı Syriza'nın Bağımsız Yunanlılar ile koalisyon kurarken yapmış olduğu gibi, sağcı güçlerle işbirliği yapıyorlar. Barber, Cameron'un yanında dururken, eski savaş karşıtı parlamenter George Galloway UKIP'in önderi Nigel Farage'yi kucaklıyor ve "Sol-sağ, sol-sağ; ileri marş!" diyor.

Onlar kapitalizm yanlısı oluşumlar oldukları için, rolleri, işçi sınıfını Muhafazakar sağa ve UKIP'e teslim etmektir.

Bizim asıl sorumluluğumuz, işçi sınıfının siyasi bağımsızlığını oluşturmak ve sınıf bayraklarının karıştırılmasını ne pahasına olursa olsun engellemektir.

Biz, Stalinist Britanya Komünist Partisi'nin, Demiryolları Denizyolları ve Taşımacılık (RMT) sendikasının, Sosyalist İşçi Partisi'nin ve Counterfire'ın [Karşı Ateş], Galloway'den farklı oldukları ve gerçekten alternatif bir Sol Ayrılma seçeneği sundukları iddiasını reddediyoruz.

Sol Ayrılma [Left Leave] web sitesinde, bize, "Özellikle soldan çoğu kişi, bunun ırkçılığın ve Nigel Farage ile Ukip'in varlığının egemen olduğu rezil bir kampanya olacağı öngörüsünde bulunmuştu... istenildiği gibi olmadı." diyorlar.

Bu açık bir yalandır.

Farage'ye kin kusması için her türlü fırsat sunulmakla kalınmamakta; aynı zamanda, UKIP'in göçmen karşıtı mesajı Ayrılma yanlısı kampanyanın Muhafazakar Partili önderleri tarafından güçlendirilmektedir. Onların yaptığı neredeyse her açıklama göçün dizginlenmesini talep etmektedir.

Dahası, sahte sol, her ikisi de göç kontrolünü savunan ve propagandaları işgücünün AB içinde serbest dolaşımına muhalefet üzerinde yoğunlaşan Komünist Parti ve RMT sendikası ile işbirliği yapmıştır.

Siyasi gericiliğe kapı açılıyor. Sol Ayrılma'nın önde gelen simaları arasında yer alan yazar John King, "UKIP çok iyi yaptı; çünkü AB hakkındaki gerçekleri anlatıyor... Bunların içinde en önemlisi, insanların kimlik duygusudur... İnsanın kültürünü korumak istemesi utanılacak bir şey değil." diye yazıyor.

Kendi adına, Sol Ayrılma'ya henüz katılmamış olan Sosyalist Parti'nin başlıca yakınması, Corbyn'in "UKIP'in işçi sınıfı seçmenlerinin önemli kesimleri"ne ulaşmış olması gerektiğidir.

Sol Ayrılma'nın kullandığı sosyalist ifadeler ucuz bir kılıftır. Onlar, AB'nin bir büyük şirketler kulübü, işçi sınıfı karşıtı, anti-demokratik, sosyalizm karşıtı, emperyalist vb. olduğunu söylüyorlar.

Peki ya emperyalist devletlerin en kana bulanmış olan Britanya? Bu konuda tek sözcük yok!

Bize, yalnızca, Britanya'nın bağımsızlığına ve parlamenter demokratik geleneklerine geri dönmesinin, beraberinde, olabilecek en iyi şeyi, bir sonraki seçimlerde bir İşçi Partisi hükümetini getireceği söyleniyor.

Biz, referandum kampanyasının hemen başında, Ayrılma yanlısı oy kullanmanın sahte sol savunucularının benimsediği duruşun Almanya Komünist Partisi'nin (KPD) daha önceki bir dönemdeki tavrını yansıttığı uyarısında bulunmuştuk. KPD, 1931 yılında, sözde ulusal bir "halk devrimi"ni vaat ettiği için Alman Sosyal Demokratlarının iktidardan indirilmesi çağrısında bulunan Nazi referandumunu desteklemişti. O referandum, faşizmin, küresel savaşın zeminini hazırlayan zaferi ile sonuçlanmıştı.

Sol Ayrılma kampanyasının etkisi, karşı çıkılmaması durumunda daha az tehlikeli olmayacaktır.

Avrupa parçalanıyor ve Britanya dahil onu oluşturan devletlerin çoğu, çatlıyor. Ama her yerde, bu dağılmadan yararlananlar milliyetçi güçler. Fransa'daki Milliyetçi Cephe'den Marine Le Pen'in kendisini "Bayan Frexit" [Fransa'nın AB'den çıkması] ilan etmesi boşuna değil.

Biz, kemer sıkmaya, militarizme ve savaşa karşı bir duruş benimsiyor ve Britanya ve Avrupa işçi sınıfı için ileriye giden bir yol gösteriyoruz.

Aktif bir boykot, işçilere ve gençlere, referandumda hem Kalma hem de Ayrılma yanlıları tarafından püskürtülen tehlikeli milliyetçilik zehrine karşı bağımsız sosyalist ve enternasyonalist bir politika sağlamaktadır.

Biz, AB'nin yıkılışını görmek istiyoruz ama kıtanın milliyetçi parçalanması yoluyla değil. Bizler, işçi sınıfının bütün ulusal sınırlar ötesinde, egemen sınıfa ve onun hükümetlerine karşı ortak bir mücadele içinde birliğinden yanayız.

Şiarımız: AB'ye ve Britanya milliyetçiliğine hayır—Avrupa Birleşik Sosyalist Devletleri İçin! Hedefimiz, tüm Avrupa'da Dördüncü Enternasyonal'in Uluslararası Komitesi'nin şubelerini inşa etmektir.

Size bugünkü çağrım, bu görevde bize katılmanızdır.

Savaş ve 2016 ABD seçimleri

Jerry White

Aşağıdaki konuşma, 1 Mayıs 2016'da düzenlenen Uluslararası Çevrimiçi 1 Mayıs Toplantısı'nda, SEP'in (ABD) başkan adayı Jerry White tarafından yapıldı.

Sosyalist Eşitlik Partisi, 2016 seçimlerine, işçilere ve gençliğe, savaşın, toplumsal eşitsizliğin ve baskının iki partisine karşı sosyalist ve enternasyonalist bir alternatif sağlamak için katılıyor. Çalışma arkadaşım Niles Niemuth ve ben, kampanyamızın merkezine, işçi sınıfının siyasi bilincini yükseltme; ulusal şovenizmin, ırkçılığın ve göçmen karşıtı saldırıların bütün biçimlerine karşı çıkmak; ABD'deki ve tüm dünyadaki işçileri emperyalizme ve dünya savaşı tehlikesine karşı çıkmak üzere birleştirme mücadelesini yerleştirmiş durumdayız.

Amerika Birleşik Devletleri'ndeki başkanlık seçimi, Amerikan kapitalizminin ve onun iki partili siyasi sisteminin devasa krizini açığa vurmuştur. Bu seçimlere yön veren — ve en az tartışılan— konu, Amerikan egemen sınıfının, yaygın askeri müdahalelere yönelik oldukça geliştirilmiş planları ve Rusya ve Çin ile bir nükleer soykırım tehlikesine yol açacak doğrudan bir çatışmayı içeren savaş yönelimidir.

Amerikan halkı, ABD tarihindeki en gergin seçimlerden birinin ardından, iki savaş kışkırtıcısı arasında sözde “tercih” yapmakla karşı karşıya bırakılıyor. Taktiksel farklılıkları ne olursa olsun, her iki partinin de muhtemel adayları (Hillary Clinton ve Donald Trump), kendilerini, stratejik olarak Amerikan emperyalizminin pervasız dünya egemenliği yönelimine adamıştır.

Clinton'ın elleri zaten kana bulanmış durumda. O, eşinin yönetimi döneminde, Irak'a karşı yarım milyon çocuğun ölümünden sorumlu olan korkunç yaptırımları ve Yugoslavya'nın bombalanmasını desteklemişti. O, New York senatörü olarak Irak'ın canice istilasını desteklemiş; Obama'nın dışişleri bakanı olarak, Ukrayna'daki faşist destekli darbe hazırlıklarını ve Libya ile Suriye'deki kanlı rejim değişikliği operasyonlarını yönetmişti.

*New York Times'*ın kısa süre önce övgü dolu bir makalede belirttiği gibi, Clinton, ordu-istihbarat aygıtıyla, özellikle de Pentagon'un yüksek rütbeli subaylarıyla çok yakın bağlara sahiptir. *New York Times*, “İslam Devleti'ni bombalamanın unutulması

hakkındaki tüm yaygaralarına karşın, ne Donald J. Trump ne de Texas Senatörü Ted Cruz, hiçbir yerde, yurtdışı askeri angajmanlar konusunda Clinton'ın sahip olduğu isteği göstermemiştir." diye yazmış ve o [Clinton], "yarışta kalan son gerçek şahindir." diye eklemiştir.

Bununla birlikte, milyarder Trump, altta kalmıyor. Amerikan egemen sınıfının çıplak şiddetini ve çöküşünü ifade eden Trump, "Önce Amerikalılar" milliyetçiliğinin yükseltilmesiyle, sınırsız askeri güç kullanımı ile CIA işkenceleri ve suikastları talebini birleştirmektedir. Onun Meksika sınırına bir duvar inşa edilmesi çağrısı ile Müslümanlara ve Latin göçmenlere yönelik faşist ajitasyonu, savaşa ve mali seçkinlerin diktatörlüğüne yönelik tüm muhalefeti susturup yıldırma hedeflemektedir.

Trump, geçtiğimiz hafta, "bizim kesin askeri üstünlüğümüz"ün amacı "Amerika'yı yeniden büyük yapmaktır." diye ilan etti. Bu, en temel düzeyde, ekonomik rakiplerin yükselişini engellemek ve on yılların ekonomik gerilemesinin, ticaret ve ödemeler dengesinde büyüyen açıkların ardından Amerikan egemenliğini yeniden kurma çabasında Amerikan askeri gücünün sınırsız kullanımı ve mali suçların en kötü biçimlerine batma anlamına gelmektedir.

ABD seçimleri, "iç cephe"de işçilerin işlerine, yaşam standartlarına ve demokratik haklarına karşı yürütülmüş onlarca yıllık sınıf savaşının yanı sıra, deniz aşırı ülkelerde işlenmiş olan savaş suçları canına tek etmiş olan işçilerin ve gençliğin büyük ve artan muhalefeti gözler önüne sermiştir.

2008 çöküşünden sekiz yıl sonra, ABD'deki on milyonlarca insanın yaşadığı ekonomik ve sosyal sefalet, Obama'nın "ekonomik toparlanma" resmi açıklaması ile keskin karşıtlık içindedir. Kömür, petrol ve çelik sanayilerinin küresel çöküşü eliyle sarsılan ülkenin dört bir yanında bunalım benzeri koşullar hüküm sürüyor. Şubat ve Mart aylarında, fabrikalar, geçtiğimiz yıl imalat sektöründe kaydedilmiş tüm kazanımları silecek şekilde, 50.000 işi ortadan kaldırdılar. Resmi işsizlik oranındaki düşüş, asıl olarak, iş aramayı bırakmış ve yarı zamanlı çalışmaya zorlanmış rekor sayıda işçiden kaynaklanmaktadır. Gerçekte, sözde toparlanmadan beri işlerde gerçekleşen net kazanımların tamamı, bağımsız taşeronlar, geçici ve yarı zamanlı olarak gerçekleşmiştir.

Obama yönetimi, ABD tarihindeki en büyük servet aktarımını yönetmiştir. ABD'deki en zengin 20 milyarder, en alttaki 150 milyon Amerikalınının kadar servete sahip. Zenginler yalnızca muazzam servetin ve ayrıcalığın tadını çıkarmıyor; aynı zamanda daha uzun yaşıyorlar. En zengin ile en yoksul Amerikalılar arasındaki yaşam beklentisi uçurumu, erkeklerde ortalama 15, kadınlarda ise 10 yıldır.

Bunun, özellikle bitmek bilmez savaştan, artan borçluluktan ve ekonomik güvencesizlikten başka bir şey görmemiş olan genç kuşak arasındaki toplumsal bilinç üzerinde çok derin bir etkisi olmuş durumda. Harvard Üniversitesi'nin 18-29 yaş arası genç yetişkinler ile yapılan yeni bir araştırması, ankete katılanların yüzde 42'sinin

kapitalizmi desteklediğini, buna karşılık yüzde 51'inin desteklemediğini gösteriyordu. Bu genç yetişkinlerin üçte biri sosyalizmi olumlu olarak destekliyordu; neredeyse çoğunluğu ise sağlık hizmetlerinin, beslenmenin ve barınmanın temel insan hakları olduğu konusunda hemfikirdi.

Bu siyasi radikalleşmeden ilk yararlanan, kendisini "milyarder sınıf"ın bir karşıtı olarak sunan Vermont Senatörü Bernie Sanders oldu. Ona yönelik desteğin çapı, Amerikan politikasının, "sosyalist" olduğunu iddia eden hiç kimsenin destek elde edemeyeceği yönündeki resmi anlatısını tahrip etmektedir.

Bununla birlikte, Sanders, sosyalist değildir. Sanders, bir "siyasi devrim"den söz etmesine karşın, askeri politika hakkında herhangi bir tartışmadan titizlikle kaçınmış ve son günlerde, insansız hava aracı savaşına ve Obama'nın kötü ünlü "ölüm listesi"ne desteğini ilan etmişti. O, işçi sınıfının uluslararası birliği uğruna mücadeleye düşman bir şekilde, ekonomik ulusalcılığı ve ABD'deki iş kayıplarının Çin ve Meksika yüzünden yaşandığı yalanını yükseltiyor. Onun ABD emperyalizmine desteği, her şeyden önce, Demokratik Parti'yi teşvik etmesiyle ve adayı kazanmasının ardından savaş çıkırtkanı Hillary Clinton'ı destekleme sözüyle vurgulanıyor.

Trump gibi milyarder bir demagogun destek görmesinin, hatta başkan adayı seçimlerini kazanabilmesinin tek nedeni, üst orta sınıfın yaşam tarzı kaygılarıyla tüketilmiş; emekçilerin ekonomik ve sosyal sorunlarına ilgisiz ve düşman olan ABD'deki resmi "sol"un iflas etmişliğidir.

Bitmek bilmez savaştan ve toplumsal eşitsizliğin patlayıcı büyümesinden doğan siyasi radikalleşme, Sanders'ın bayatlamış liberalizminin ve Demokratik Parti'nin sınırlarının çok ötesine geçecektir. Sendika bürokrasisinin bastırma yönündeki aşırı çabalarına rağmen, otomotiv işçilerinin geçtiğimiz sonbaharda Birleşik Otomotiv İşçileri sendikasının toplu sözleşme ihanetine başkaldırısından, öğretmenlerin ve öğrencilerin kamu eğitiminin yok edilmesine karşı protestolarına ve 39.000 işçinin telekom devi Verizon'a karşı şimdiki grevine kadar, ABD'deki sınıf mücadelesinin yeniden ortaya çıkmasının işaretleri var.

Bizim seçim kampanyamız, bu siyasi muhalefeti genişletmeyi ve onu bilinçli bir emperyalizm karşıtlığı yönünde geliştirmeyi amaçlamaktadır. Amerikalı işçilerin işlerine ve yaşam standartlarına karşı amansızca savaş yürüten aynı ulus-ötesi şirketler, dünyayı fethetme savaşında kararlılar. Ancak ABD'deki işçilerin ve gençliğin, küresel şirketlerin dünyanın karlarına, hammaddelerine ve emek kaynaklarına hükmettiğini görmek için savaşıp ölmekte hiçbir çıkarı bulunmuyor.

ABD'de sınıf mücadelesinin yeniden ortaya çıkması ve partimizin işçileri sosyalist ve uluslararası bir program ve perspektif ile silahlendirme mücadelesi, can alıcı bir uluslararası önem taşımaktadır. Amerikan egemen sınıfı dünyayı kontrol etmeye kararlı olabilir; ancak o, yakında kendi evinin hakimi olmadığını öğrenecektir.

Amerikan egemen sınıfı, kendini beğenmişliğine ve böbürlenmesine karşın, dünyadaki en korkmuş egemen sınıftır. Onların sözcüleri, eski "mızrakların ortaya çıkması"nın

an meselesi olduğu uyarısında bulunuyor. Verizon grev hatlarında yaptığımız görüşmelerde, işçiler, Amerika'daki sınıfsal bölünmeyi, Marie Antoinette'in başını kaybetmesinden önceki Fransa'ya benzetiyorlar. Onlar, böyle devam ederse, işçilerin devrim yapmaktan başka seçeneği olmayacağını söylüyor.

Bu düşünceler, uluslararası bir siyasi radikalleşme sürecinin parçasıdır. Ancak en temel sorun, Dördüncü Enternasyonal'in Uluslararası Komitesi'nin, uluslararası işçi sınıfının yaklaşan mücadelelerinin devrimci önderliği olarak inşasıdır.

Sosyalist Eşitlik Partisi, bu seçim kampanyasını, 1 Mayıs ruhuyla, işçi sınıfını siyasi olarak eğitmek, ulusal şovenizmin tüm biçimlerine karşı çıkmak ve savaşa, toplumsal eşitsizliğe ve sömürüye karşı güçlü, uluslararası bir hareket inşa etmek için kullanacak. Bütün dinleyicilerimizi bu kampanyayı desteklemeye çağırıyoruz.

Uluslararası işçi sınıfı muazzam bir toplumsal güçtür

Joseph Kishore

Aşağıdaki konuşma, 1 Mayıs 2016'daki Uluslararası Çevrimiçi 1 Mayıs Toplantısı'nın kapanışında, Sosyalist Eşitlik Partisi'nin (ABD) ulusal sekreteri Joseph Kishore tarafından yapıldı.

Bu toplantıyı, bugünkü tüm konuşmacılara ve bu çevrimiçi toplantıya katılan herkese teşekkür ederek kapatmak istiyorum. Bu, her bir kıtadaki 90'dan fazla ülkeden işçileri ve gençleri, egemen sınıfın insanlığı felakete doğru sürükleyen politikalarına yönelik birleşik muhalefetlerini ifade etmek üzere bir araya getiren gerçekten benzersiz bir etkinliktir. Bu tartışmaya, şimdiye kadar 500'ü aşkın oldukça ilgi çekici yorumda bulunarak katkı yapan herkese teşekkür ederiz.

Bu toplantıyı dinlemek üzere çok sayıda ülkede dikkate değer sayıda insan bir araya geldi. Almanya'da 40 işçinin ve gencin katıldığı bir toplantı var. Yoldaşlar tarafından gönderilen bir yorumda şunlar yazıldı: "Berlin'deki toplantıya katılan işçiler, dünyadaki herkesin ABD başkanlığı için oy verebilmesini savunuyor ve [bu durumda] kendilerinin Jerry ile Niles'e oy vereceklerini ileri sürüyorlar."

Evet, sizinle aynı kanıdayız. ABD seçimleri, uluslararası sonuçlara sahip, uluslararası bir seçimdir. Öyle ki, Obama, Avrupalı güçlere, Ortadoğu'da, Kuzey Afrika'da ve Rusya'ya karşı yeni savaş komploları kurmak için birlikte çalışma yönünde baskı yapmak üzere kısa süre önce Almanya'daydı. Biz, kapitalist seçkinlerin bu komplosuna, Alman ve Amerikan egemen sınıfının savaş planlamalarına, ABD'deki,

Almanya'daki ve tüm dünyadaki işçilerin emperyalizme ve kapitalist sisteme karşı ortak mücadelesiyle karşılık veriyoruz.

Bu toplantı, uluslararası işçi sınıfı dayanışmasının tarihsel günü 1 Mayıs'ın temel amacının somut bir ifadesidir. Rus Devrimi'nin Lenin ile birlikte başlıca önderi ve Dördüncü Enternasyonal'in kurucusu olan Lev Troçki, 1 Mayıs'ın amacının, "bütün ülkelerin işçilerini, bugün düzenlenen eşzamanlı gösteriler aracılığıyla, tek dünya merkezine ve tek dünya siyasi yönelimine sahip tek bir uluslararası proleter devrimci eylem örgütü içinde bir araya getirmenin zeminini hazırlamak" olduğunu açıklamıştı.

Bu, bizim bugünkü amacımızdır. Kapitalist sistemin, en tehlikeli dışavurumunu savaşta bulan küresel krize gerekli yanıt, işçi sınıfının küresel birliğidir.

Bugün yapılan konuşmalar, son derece patlayıcı bir dünya durumunun güçlü bir portresidir. Onların birleşik etkisi, karşı karşıya olduğumuz muazzam görevleri açıkça ortaya koymaktadır. Sovyetler Birliği'nin dağılmasının ardından tırmanan yirmi beş yıllık askeri çatışma; ABD'nin ve Avrupalı güçlerin yeni-sömürgeci operasyonlarının düzmece bahanesi on beş yıllık "terörle mücadele" ve demokratik hakların yok edilmesinin toptan meşrulaştırılması.

Yayılan emperyalist şiddet girdabı, bugünkü konuşmalarda gördüğümüz gibi, her bir ülkeyi ve kıtayı içine çekmektedir. ABD'nin Çin'i kuşatmayı amaçlayan "Asya'ya dönüş"ü, Doğu Asya'da ve Pasifik'te bütün bölgeyi karıştırıyor. Avustralya Güney Pasifik'teki Amerikan uçak gemisi haline gelirken, Japonya anayasasını yeniden yorumlarken nükleer silahları bile hesaba katıyor. Bu, İkinci Dünya Savaşı'nın sonunda sivil halkın üzerine 200.000'i aşkın insanı katleden atom bombalarının atıldığı tek ülkedir.

Ortadoğu ve Orta Asya, bütün toplumlari mahveden, mezhep çatışması körükleyen ve milyonlarca insanı evinden süren savaşlar ve işgaller eliyle zaten yıkıma uğramış durumda. Afrika ülkeleri, doğal kaynakların kontrolü üzerine emperyalist entrikaların sürekli hedefidir. ABD ve Avrupalı güçler, Rusya'ya karşı seferberlikte Doğu Avrupa'ya silah ve asker akıtıyor. Batı Avrupa'da, Almanya, Britanya, Fransa ve İtalya, ganimetteki paylarını garantiye almak için yeniden askerileşiyorlar. ABD emperyalizminin uzun süreli bir hedefi olan Latin Amerika, Çin ile rekabetin yükselen bir merkezidir.

Yayılan bölgesel savaşlar, her zamankinden daha doğrudan şekilde, nükleer silahlı büyük güçleri kapsayacak bir çatışmaya doğru evriliyor. Emperyalist hükümetler, bir dünya savaşına sürüklenmeyi önlemek isteseler bile, emperyalizmin mantığına baskın çıkmak şöyle dursun, kendi pervasızlıklarının sonuçlarını kontrol edemiyorlar.

Bu emperyalist savaş ve şiddet cehenneminin gelişmesinde, Amerikan egemen sınıfı merkezi bir rol oynamaktadır. Bununla birlikte, onun canice entrikaları, felakete gidışin haritasını çıkaran iflas etmiş bir dünya sisteminin en yoğunlaşmış ifadesidir.

Şu anda, muazzam riskler söz konusu, ama aynı zamanda devasa olasılıklar da var. Eski düzen parçalanıyor. Eski siyasi kurumlar, patlayıcı toplumsal gerilimleri zapt etmekte giderek artan ölçüde acizler. Emperyalist savaşı üreten çelişkiler, aynı zamanda sınıf çatışmasını şiddetlendiriyor ve toplumsal devrimin nesnel koşullarını yaratıyor.

Savaşın bedelini kim ödüyor? Ceset torbaları, harap edilmiş evler ve kentler ve sözde “ulusal çıkarlar” adına “fedakarlık” yönündeki amansız talepler biçiminde, işçi sınıfı. Aynı şekilde, akıl almaz miktarlarda parayı biriktirmiş olan bir mali aristokrasinin şişkin servetini sağlama almak için borsaya akıtılan trilyonları, kitlesel işsizlik, yoksulluk ve sosyal hakların imhası biçiminde ödemeye zorlanan da işçi sınıfıdır.

Burası, Amerika Birleşik Devletleri dahil olmak üzere, dünya genelinde, gelişen sınıf mücadelesinin işaretlerini görmeye başlıyoruz. Yoldaş Jerry White’ın söylediği gibi, Amerikan egemen sınıfı, içeride en tehlikeli düşmanıya, yani işçi Amerikan işçi sınıfıyla karşı karşıyadır. ABD’deki milyonlarca gencin ve işçinin kendisini sosyalist olarak tanımlaması ne anlama geliyor? “Amerikan rüyası”nın, “Amerikan istisnacılığı”nın “sınırsız fırsatların ülkesi”nde; sosyalizmin kuşaklar boyunca görmezden gelindiği, kötülendiği ve bastırıldığı ülkede bu ne anlama geliyor?

Nesnel koşullardaki değişim, işçileri düşüncelerini değiştirmeye sürüklüyor.

Amerika Birleşik Devletleri’nde yaşanan şey muazzam siyasi öneme sahip, ancak kesinlikle tek değil. Gerek Fransa’daki işçilerin sağcı iş reformlarına ve anti-demokratik olağanüstü hale karşı koyması; gerek Çin’deki ve Hindistan’daki otomotiv işçilerinin mücadeleleri ve grevler dalgası; gerek Kuveyt petrol işçilerinin grevleri; gerekse de savaşa ve yeniden askerileşmeye derinlemesine karşı olan bir nüfusa sahip Japonya’daki protestolar; her yerdeki işçiler, radikalleşmeye, siyasileşmeye başlıyor, bir çıkış arıyor ve sosyalizme yöneliyor.

Uluslararası işçi sınıfı muazzam bir toplumsal güçtür. Muhalefet yaratmak ve geniş işçi kitlelerini mücadeleye girmeye ikna etmek bizim görevimiz değildir. Bizim görevimiz, işçi sınıfı içinde, birbirinden ayrı mücadeleleri emperyalizme ve kapitalist sisteme karşı ortak bir siyasi mücadelede birleştirmek üzere, mevcut krizin gerçek doğasına ve onun dünya-tarihsel sonuçlarına ilişkin bir kavrayış geliştirmektir.

Bunun üstesinden gelmek için, siyasi bir önderliğin inşa edilmesi gerekmektedir. Bu önderlik, Dördüncü Enternasyonal’in Uluslararası Komitesi’dir. Emperyalizme karşı mücadeleye girişebilen ya da girişecek başka hiçbir siyasi hareket bulunmuyor. Bernie Sanders’ın “siyasi devrim”inin rezil sonu, dünya genelinde farklı biçimlerde (Yunanistan’daki Syriza’nın, Britanya’daki Jeremy Corbyn’in ve Brezilya’daki İşçi Partisi’nin icraatlarında) yansıtılıyor.

Buna, Suriye ve Libya’daki CIA operasyonlarını destekleyen, Çin’e ve Rusya’ya karşı savaş kampanyası yürüten, “tepkisel emperyalizm karşıtlığı”nı suçlayan, “insan hakları müdahaleleri”nin savunucusu tüm sahte sol örgütleri eklemek gerekiyor.

Bütün bu güçler, kapitalizmi destekledikleri ve işçi sınıfının çıkarlarına düşman oldukları için emperyalizmi desteklemektedir. Bu siyasi güçlerin sınıfsal çıkarları, en açık şekilde, savaşa yönelik tutumlarında ifade edilmektedir.

Yeni bir savaş karşıtı hareketin inşa edilmesi gerekiyor. Ancak o, nasıl savaşa karşı mücadele etmeksizin sosyalizm uğruna mücadele söz konusu olamazsa, sosyalizm uğruna mücadele etmeksizin de savaşa karşı mücadele olmayacağı kavrayışı üzerinde yükselmelidir. Bu savaş karşıtı hareket işçi sınıfına dayanmalı ve sosyalist olmalıdır. O, kapitalist sınıfın bütün siyasi parti ve örgütlerinden bağımsız ve onlara düşman olmalıdır. Öncelikle de, işçi sınıfının devasa gücünü emperyalizme karşı birleşik küresel bir mücadelede harekete geçirecek şekilde, uluslararası olmalıdır.

Bu, bizim, emperyalist savaşa karşı mücadelede ileri sürdüğümüz program ve perspektiftir. Bu toplantı, gerçekte, bu hareketin siyasi temelidir.

Bu toplantıyı, bir çağrıyla sonuçlandırmak istiyorum: Bugün bizi dinleyenler, sosyalizm uğruna mücadeleye girin! Dördüncü Enternasyonal'in Uluslararası Komitesi'ni inşa edin. Şubelerin bulunduğu yerlerde Sosyalist Eşitlik Partisi'ne katılın. Şubelerin olmadığı yerlerde, onu inşa etmeye yardımcı olun. Okulunuzda ya da üniversitenizde Toplumsal Eşitlik İçin Uluslararası Gençlik ve Öğrenciler'in (IYSSE) bir şubesini kurun. Fabrikanızda ya da işyerinizde SEP'in bir grubunu inşa edin. Sosyalist Eşitlik Partisi'nin ve Dördüncü Enternasyonal'in Uluslararası Komitesi'nin programını inceleyin ve Sosyalist Devrimin Dünya Partisi'ne katılma ve onu inşa etme kararı alın!

Üçüncü Uluslararası Çevrimiçi 1 Mayıs Toplantısı güçlü bir karşılık buldu

Shannon Jones / 2 Mayıs 2016

WSWS, bugün David North'un açılış raporuyla başlayarak, Uluslararası Çevrimiçi 1 Mayıs Toplantısı'nın tüm konuşmalarını yayımlayacak.

Pazar günü düzenlenen 2016 Uluslararası Çevrimiçi 1 Mayıs Toplantısı, 90'dan fazla farklı ülkeden binlerce işçinin ve gencin katılımını çekti. Toplantı, emperyalist savaşa karşı işçilerin, öğrencilerin ve gençliğin küresel bir hareketinin inşası mücadelesine odaklandı.

Toplantıya birçok insan, Michigan Detroit, Almanya Berlin ve gün içinde 200 işçi ve gencin bir araya geldiği bir 1 Mayıs toplantısının düzenlendiği Sri Lanka Colombo dahil bir dizi farklı kentte toplu halde dinleyerek katıldı.

Bu, *Dünya Sosyalist Web Sitesi* (WSWS) ve Dördüncü Enternasyonal'in Uluslararası Komitesi (DEUK) tarafından örgütlenen üçüncü uluslararası 1 Mayıs toplantısıydı. Toplantıda, dünya Troçkist hareketi DEUK'un dört kıttadan önde gelen kişilerinin sunumları yayımlandı. Konuşmalar eş zamanlı olarak İngilizce'den Almanca'ya, Sinhala ve Tamil dillerine çevrildi.

WSWS mesaj panosunda, Güney Kore ve Filipinler'den Birleşik Arap Emirlikleri'ne; Hırvatistan'dan Türkiye ve Meksika'ya kadar birçok ülkeden gönderilen selamlar dahil olmak üzere 700'den fazla yorum yapıldı. Amerika Birleşik Devletleri'nden, Almanya'dan, Britanya'dan ve Sri Lanka'dan çok sayıda katılımcı vardı.

Dünya Sosyalist Web Sitesi'nin Uluslararası Yayın Kurulu başkanı ve ABD'deki Sosyalist Eşitlik Partisi'nin (SEP) ulusal başkanı David North, tüm katılımcıları içtenlikle karşılayarak toplantıyı açtı. O, tam olarak 25 yıl önce, birinci Körfez Savaşı'nın sona ermesinin ardından DEUK'un şu uyarıda bulunan bir 1 Mayıs açıklaması yayınlamış olduğunu belirterek başladı: "Amerikan emperyalizminin giderek artan pervasızlığı ve savaşçılığı, son tahlilde, onun ekonomik güçsüzleşmesini, ABD'nin hala tartışılmaz üstünlüğe sahip olduğu askeri gücü kullanarak dengeleme ve tersine çevirme yönünde bir girişimdir."

North, o zamandan beri, DEUK'un çözümlemesinin doğrulanmış olduğunu söyledi. Etkili nesnel güçler, Amerika Birleşik Devletleri'ni her zamankinden daha pervasız maceralara sürüklüyordu. Onun egemen olma peşinde konuştuğu yalnızca Asya değil, ama bütün Avrasya bölgesi kara parçasıydı. North, büyük emperyalist güçlerin siyasi liderlerinin hedeflerine ulaşmak için bir nükleer savaşın yıkıcı sonuçlarını göze almayacağını düşünmenin en ağır hata olacağı uyarısında bulundu.

North, işçi sınıfının savaş karşıtı stratejisinin burjuva politikasının geleneksel hesaplamalarına dayandırılmayacağını söyledi. "Bizler, bunun yerine, sosyal sınıflar arasındaki güç dengesine ilişkin bir değerlendirmeden yola çıkarız. Emperyalist savaşa karşı mücadele işçi sınıfının siyasi seferberliğine bağlıdır. Bu yüzden, işçi sınıfını, savaşa karşı savaş açabilmesi için eğitmek ve siyasi bilincini yükseltmek sosyalist hareketin sorumluluğudur. Bu mücadelenin dayandığı program kapitalizm karşıtı ve sosyalist olmalıdır. Savaş, askeri çatışmalara yol açan ekonomik sisteme, kapitalizme son vermeksizin durdurulamaz."

North, en zehirli ve gerici biçimiyle milliyetçiliğin, bütün dünyada yeniden ortaya çıkmakta olduğu uyarısında bulundu. O, bu tehlike karşısında, işçi sınıfının stratejisini Lev Troçki'nin sürekli devrim teorisine dayandırması ihtiyacını vurguladı. North, "Bugünkü toplantının amacı, savaşa karşı kitlesel bir uluslararası işçi ve gençlik hareketinin gelişmesi için açık bir çağrı yayınlamaktır." dedi ve ekledi "Bu acil görev, Sosyalist Devrimin Dünya Partisi olarak Dördüncü Enternasyonal'in inşasına ayrılmaz biçimde bağlıdır."

Bir sonraki konuşmacı, Sri Lanka'daki Sosyalist Eşitlik Partisi'nin genel sekreteri Wije Dias'tı. Bölgenin ABD emperyalizminin küresel savaş planlarında yaşamsal bir bileşen

olduğunu belirten Dias, Güney Asya'daki son gelişmeleri yeniden değerlendirdi. O, özellikle, egemen sınıfın ABD savaş yönelimine hizmetini sunduğu Hindistan'ın rolüne dikkat çekti.

Avusturalya'daki SEP'in ulusal sekreteri James Cogan, ABD'nin -gerilimleri bölge genelinde tutuşturan- Asya'ya "dönüş"ü hakkında konuşma yaptı. Cogan, bununla birlikte, Çin rejiminin ABD provokasyonlarına tepkisinde ilerici hiçbir şeyin olmadığını söyledi. Pekin'in Çin milliyetçiliğini yükseltmesi savaş kışkırtıcılarının ekmeğine yağ sürerek, işçi sınıfını bölüyordu.

SEP'in (Avustralya) ulusal sekreter yardımcısı Cheryl Crisp, Avustralya ve Japonya egemen sınıflarının hız verdiği şovenizme ve militarist hazırlıklara dikkat çekti. Crisp, "İrkçılığa ve yabancı düşmanlığına yalnızca işçi sınıfının uluslararası birliği uğruna mücadele yoluyla karşı koyulabilir." dedi. "Bizler, savaşın kaynağı olan kapitalizmi yıkmak üzere ortak bir mücadelede birleşmeliyiz."

WSWS yazarı ve SEP (ABD) Ulusal Komite üyesi Bill Van Auken, Orta ve Güney Amerika'da büyüyen devrimci kriz hakkında konuştu. Van Auken, Latin Amerika'ya uzun süredir kendi "arka bahçesi" gözüyle bakmış olan Amerika Birleşik Devletleri, Çin'in etkisine karşı koymak için Monroe Doktrini'nin yeni, daha düşmanca bir biçimini geliştiriyor, dedi. O, ABD'nin özellikle, sınıf mücadelesini frenlemek için asgari sosyal harcamaları kullanmış olan çeşitli "sol" hükümetlerin altını oyan bölgedeki büyüyen ekonomik krizden çıkar sağlamayı planladığını söyledi.

Van Auken, bu yönetimlerin iflası, burjuva ulusalcılığını işçi sınıfı içinde devrimci bir önderlik inşa etmenin bir alternatifi olarak desteklemiş olan bütün sahte sol eğilimlerin çarpıcı bir teşhididir, dedi.

Almanya'daki Partei für Soziale Gleichheit'in (PSG, Sosyalist Eşitlik Partisi) ulusal sekreteri Ulrich Rippert, 1 Mayıs 2016'nın, Alman devrimci Karl Liebknecht'in I. Dünya Savaşı katliamının ortasında Berlin Potsdamer Platz'daki savaş karşıtı kahramanca konuşmasını yapmasının 100. yıldönümüne işaret ettiğini belirtti. Rippert, bugün, bütün çelişkilerin o korkunç katliamın geri dönmesine yol açtığı uyarısında bulundu. O, özellikle, Alman militarizminin tekrar ortaya çıkması tehlikesine dikkat çekti.

Bir sonraki konuşmacı, Dördüncü Enternasyonal'in Uluslararası Komitesi'nin sekreteri Peter Schwarz, Avrupa Birliği'ndeki (AB) kriz hakkında konuştu. AB ve onun öncelleri bir zamanlar bir dereceye kadar siyasi istikrar sağlamışken, AB artık ulusal çatışmalar ve işçi sınıfına yönelik artan saldırılar için itici güç idi. Schwarz, krizin çözümü için tek ilerici temel, işçi sınıfının Avrupa Birleşik Sosyalist Devletleri programı temelinde birleşmesi olduğunda ısrar etti.

SEP'in (Britanya) ulusal sekreter yardımcısı Julie Hyland'ın açıklamaları, Avrupa sığınmacı krizine ve onun yol açtığı korkunç ölü sayısına odaklandı. O, ABD emperyalizminin ve Avrupalı güçlerin başlattığı canice savaşlar nedeniyle, insanlık

tarihindeki herhangi bir zamanda bugün olduğundan daha fazla sığınmacı olmadığını belirtti.

SEP'in (Britanya) ulusal sekreteri Chris Marsden, Britanya'nın AB'deki katılım durumu üzerine yaklaşan referandum hakkında konuşma yaptı. O, SEP'in oylamayı aktif boykot çağrısını açıkladı. "En büyük tehlike, sahte sol grupların AB karşıtlığını milliyetçi bir yöne akıtma girişiminin hiçbir karşı çıkış olmaksızın devam etmesine izin vermek olurdu. Brexit kampanyası, tüm bu grupların canice siyasi rolünü ve onların işçi sınıfına yönelik düşmanlıklarını vurgulamıştır." O, SEP'in politikasının, emekçiler için, milliyetçiliğe ve şovenizme karşı çıkmak üzere sosyalist bir politika sağladığını söyledi.

SEP'in (ABD) başkanlık adayı Jerry White, bir sonraki konuşmacıydı. O, SEP'in, seçimlere, savaşa ve baskıya karşı koymak için sosyalist bir program sağlamak üzere katıldığını söyledi. Savaş konusu üzerine kayda değer herhangi bir tartışmadan ya da fikir çatışmasından büyük ölçüde kaçınılan bir adaylık sürecinin ardından, Demokratlar ve Cumhuriyetçiler, iki savaş çıkırtkanını, Hillary Clinton ile Donald Trump'ı başkan adayları olarak belirlemenin eşliğinde.

White, başlangıçta "sosyalist" Bernie Sanders'a destek biçiminde yansıtılan Amerikan işçi sınıfının artan radikalleşmesinin, sınıf mücadelesinin patlayıcı bir büyümesine yol açacağını söyledi. "Sosyalist Eşitlik Partisi, bu seçim kampanyasını, 1 Mayıs ruhuyla, işçi sınıfını eğitmek, ulusal şovenizmin ve bağınazlığın bütün biçimlerine karşı çıkmak ve savaşa, toplumsal eşitsizliğe ve sömürüye karşı güçlü, uluslararası bir hareket inşa etmek için kullanacak."

Çevrimiçi toplantının son konuşmasını yapan SEP (ABD) ulusal sekreteri Joe Kishore, tüm konuşmacılara ve çevrimiçi olarak katılan herkese teşekkür etti. "Bugün yapılan konuşmalar, son derece patlayıcı bir dünya durumunun güçlü bir portresidir. Onların birleşik etkisi, karşı karşıya olduğumuz muazzam görevleri açıkça ortaya koymaktadır. Bizler, sürekli bir savaş çağının içinde yaşıyoruz."

Kishore, şöyle sürdürdü: "Çok büyük tehlikeler var, ama aynı zamanda devasa olasılıklar da söz konusu. Eski düzen parçalanıyor. Eski siyasi kurumlar, patlayıcı toplumsal gerilimleri zaptetmede giderek artan ölçüde acizler. Emperyalist savaşı üreten çelişkiler, aynı zamanda sınıf çatışmasını şiddetlendiriyor ve toplumsal devrimin nesnel koşullarını yaratıyor."

Kishore, tüm dinleyicileri, insanlığın sosyalist geleceği uğruna mücadelede aktif bir şekilde yer almaya çağırdı. "Fabrikanızda ya da işyerinizde SEP'in bir grubunu inşa edin. SEP'in ve Dördüncü Enternasyonal'in Uluslararası Komitesi'nin programını inceleyin ve Sosyalist Devrimin Dünya Partisi'ne katılma ve onu inşa etme kararı alın!"

Toplantıya yönelik coşkulu tepki, katılımcıların yorumlarında yansıtılıyordu. Bir dinleyici şöyle yazdı: "Bu 1 Mayıs forumu için size teşekkür ederim. Ben, ABD'nin emperyalist birinci Basra Körfezi Savaşı'ndan (Baba Bush'un bozgunu) eski bir asker olarak, petrol uğruna savaştan tiksiniyorum. Bugün birçok konuşmacı, son iki dünya

savaşını başlatan aynı kapitalist güçlerin Üçüncü Dünya Savaşı'nı başlatan güçler olacağına değindiler. Ben, onların bunu daha şimdiden başlatmış olduklarını ileri süreceğim!"

Başka bir dinleyici şunları yazdı: "Egemen sınıfların, dünya çapında, daha yıkıcı savaşlar hazırlamak için milyarlarca dolar harcadıklarını ve aynı anda, kendi halklarına katıksız kemer sıkmadan ve baskıdan başka sunacak bir şeylerinin olmadığını dinlemek inanılmaz."

Detroit'teki Wayne Devlet Üniversitesi'nde 1 Mayıs toplantısına katılan Michigan Jackson'dan genç bir engelli işçi, Sarah, etkinlik deneyimi hakkında şunları söyledi: "Terörle Mücadele, kendimi bildim bileli devam ediyor. Bu, çocuklarımın tüm yaşamları boyunca devam etti. Kaynaklarımız yanlış yolda kullanılıyor, bu durumu nasıl meşrulaştırabilirsiniz? Bunun bedelini kim ödüyor? Yoksullar daha da yoksullaşırken, zenginler daha da zenginleşti. Ben, hep birlikte birleşmemiz gerektiğini düşünüyorum ve bu bir başlangıçtır."

1 Mayıs 2016 ve sosyalizmin geleceği

Joseph Kishore / 4 Mayıs 2016

1 Mayıs Pazar günü, Dördüncü Enternasyonal'in Uluslararası Komitesi'nin (DEUK) üçüncü Uluslararası Çevrimiçi 1 Mayıs Toplantısı, dünya genelinde işçilerden ve gençlerden geniş katılım gördü. Bu, işçi sınıfına, insanlığın geleceğini tehdit ederek yayılan emperyalist şiddet dalgasına karşılık olarak gerçekten Marksist ve sosyalist bir perspektif sunan tek uluslararası etkinlikti.

Toplantı, DEUK'un siyasi etkisindeki dikkate değer bir büyümenin bir ifadesiydi. Toplantıya, 2015'ten yüzde 40'lık bir artışla, yaklaşık 2.500 kişi katıldı. Dinleyicilerin bulunduğu ülkelerin sayısı 80'lerden 98'e çıktı. İzleyicilerin kapsamı, aynı zamanda, onların yaptığı çok sayıda yorumda -yaklaşık 750- yansıtıldı.

Yansımayı, *Dünya Sosyalist Web Sitesi*'nin (WSWS) büyüyen siyasi etkisini gösteren diğer işaretler de doğruluyor. Compete.com'a göre, Şubat ve Mart aylarında, aylık olarak siteye erişim sağlayan tekil bireylerin toplam sayısı, önceki yıldan önemli ölçüde daha fazlasına denk düşecek şekilde, çeyrek milyona yakındı.

Bu büyümenin altında, belirli nesnel faktörler bulunuyor. Öncelikle, geçtiğimiz yıl, jeopolitik çatışmanın devasa bir yoğunlaşması ve savaş tehlikesine yönelik işçiler ve gençlik arasında uluslararası ölçekte büyüyen bir endişe eliyle karakterize edildi. 15. yıldönümüne yaklaşan "terörle mücadele", büyük güçler arasında ABD'nin Rusya'yı ve Çin'i ekonomik ve askeri olarak kuşatma yönündeki giderek artan ölçüde provokatif

çabalarına odaklanan küresel bir savaş haline geliyor. Nükleer savaş olasılığı, hükümet yetkilileri ve jeopolitik stratejistleri tarafından bir kez daha açıkça tartışılıyor.

İkincisi, 2008 ekonomik krizinin kalıcı etkisi ve onu izleyen sınıfsal ilişkilerin yeniden yapılanması, ifadesini, siyasi bir boyut edinmekte olan büyüyen bir toplumsal militanlıkta buluyor. Dünya emperyalizminin merkezi Amerika Birleşik Devletleri'nde, geçtiğimiz yıla, siyasi olarak, eski siyasi partilerin ve onların geleneksel temsilcilerinin otoritesinde bir çöküşe tanık olunan bir seçim kampanyası yön verdi. WSWs Uluslararası Yayın Kurulu Başkanı David North'un toplantıya sunduğu açılış raporunda belirttiği gibi:

Dünya genelinde işçi sınıfının ve gençliğin artan kapitalizm karşıtı siyasi radikalleşmesinin çok sayıda işareti söz konusu. Belki de en önemlisi, milyonlarca Amerikalı işçinin son dönemdeki ön seçimler serisinde oylarını kendisini bir sosyalist olarak tanımlamış olan bir adaya vermesidir. Kuşkusuz, Bernie Sanders'ın "sosyalizm"i, bayatlamış liberalizmden başka bir şey değildir. Ancak Sanders siyasi oportünizmi nedeniyle değil; işçiler tarafından -onun sözlerini kullanırsak- toplumsal eşitsizliğe karşı bir "siyasi devrim" ilerletiyor olarak algılandığı için destek elde etti.

Sınıf mücadelesi, her bir ülkedeki siyasi durumda baskın bir faktör olarak ortaya çıkıyor. Geçtiğimiz yıl boyunca, Fransa'daki yüz binlerce işçi ve genç, Sosyalist Parti hükümeti tarafından dayatılan sağcı iş reformlarına ve anti-demokratik "olağanüstü hal"e karşı protestolara katıldı. Çin'deki ve Hindistan'daki otomotiv işçileri, ücretlerine ve çalışma koşullarına yönelik saldırılara karşı grevler düzenlediler. Avrupa genelinde, bankaların zorla kabul ettirdiği acımasız kemer sıkmaya yönelik derin bir muhalefet söz konusu.

Uluslararası Komite'nin büyüyen etkisindeki bir başka unsur, gerçek Marksizm ile "sol" olduğunu iddia eden ancak gerçekte orta sınıfın daha ayrıcalıklı kesimlerinin çıkarlarını temsil eden siyasi örgütler arasındaki giderek artan ölçüde belirgin ayrışmadır. Yunanistan'da, Syriza, geçtiğimiz Ocak ayında iktidara yükseldi ve seçim sözlerinin tamamını hızla inkar etti. 2015'in sonunda, "Radikal Sol Koalisyon", kıta genelinde sığınmacılara yönelik acımasız saldırıda bir cephe hattı polis gücü olarak işlev görürken, AB destekli kemer sıkmayı uyguluyordu. WSWs'nin çözümlmesine dayanan bir işçi ve gençlik kesimi, bu deneyimden sonuçlar çıkarmaya başlıyor.

Siyasi bilinç düzeyi ile işçi sınıfının karşı karşıya olduğu tehlikeler arasında hala çok büyük bir uçurum bulunuyor. Toplantıya henüz yüz binler ya da milyonlar değil, binler katıldı. Bununla birlikte, daha büyük sayılar gelecek. WSWs'nin artan okur sayısı ve 1 Mayıs toplantısına verilen karşılık, dünya genelindeki işçilerin gerçek sosyalist politikalara çok daha kapsamlı dönüşünü öncelemektedir.

Burada, siyasi önderlik sorunu belirleyicidir. Bir sosyalist devrim, işçi sınıfının nesnel hareketi ile devrimci partinin müdahalesi arasındaki karşılıklı etkileşimden ortaya çıkar.

1 Mayıs toplantısının en dikkat çekici özelliği, tüm konuşmacılar tarafından ileri sürülen birleşmiş ve siyasi olarak uyumlu perspektifti. DEUK'un ABD'den, Britanya'dan, Almanya'dan, Sri Lanka'dan ve Avustralya'dan önderleri, uluslararası işçi sınıfının karşı karşıya olduğu en önemli siyasi meselelerin bir kısmı üzerine (önümüzdeki hafta boyunca WSWS'de yayınlanacak olan) konuşmalar yaptılar. Konuşmalar, çeyrek yüzyıllık fiilen aralıksız savaşın sonuçlarını; Obama yönetiminin Asya'ya "dönüş"ünün Hindistan, Avustralya ve tüm Pasifik bölgesi üzerindeki etkisini; Alman militarizminin büyümesini, Avrupa'daki krizi ve Rusya'ya karşı emperyalist kampanyayı; Britanya'daki Brexit kampanyasını; Avrupa, Ortadoğu ve Kuzey Afrika'daki sığınmacı krizini; Latin Amerika'ya yönelik ABD-Çin gerilimlerinin sonuçlarını ve ABD'deki siyasi krizi kapsıyordu.

Bütün ülkelerin işçilerinin birliği uğruna mücadele ve savaşa, toplumsal eşitsizliğe ve demokratik haklara yönelik saldırılara karşı ortaya çıkan mücadeleler için siyasi bir önderlik inşa etme, tüm konuşmalarda hakim olan temaydı. Sri Lanka'daki Sosyalist Eşitlik Partisi'nin genel sekreteri Wije Dias'ın konuşmasında ileri sürdüğü gibi, "Can alıcı sorun, işçilerin dünya çapında henüz başlamakta olan başkaldırısını, küresel bir sınıf ve sefaletin ve savaşın olmadığı yeni bir sosyal düzenin öncüsü olarak işçilerin nesnel çıkarlarını ifade eden bir program ve perspektif ile silahlandırmaktır."

DEUK, muazzam derecede bir devrimci iyimserlikle ilerliyor. Kapitalist kriz yalnızca savaşı değil, sosyalist devrim için koşulları da üretmektedir. David North'un ABD'deki siyasi durumu çözümlerken belirttiği gibi, "Amerikan siyasi istisnacılığının temel anlatısı (ABD'de işçi sınıfının hiçbir zaman yüzünü sosyalizme dönmeyeceği), pratikte çürütülmüştür. Amerikan sınıf mücadelesinin tarihinde yeni bir bölüm başlıyor. Amerika Birleşik Devletleri'nde çok uzun süredir bastırılmış olan sosyalizm, patlayıcı bir büyüme dönemine giriyor."

Bunun, en geniş ölçüde uluslararası sonuçları bulunmaktadır. Sosyalizme büyüyen destek, ulusal değil, ama küresel bir süreç olarak gelişecektir.

Bir tarihsel dönem sona yaklaşıyor ve bir yenisi başlıyor. "Sol" politikanın sağa kayışının yanı sıra, Stalinizmin ve Sovyetler Birliği'nin dağılmasının yarattığı çeyrek yüzyıllık siyasi kafa karışıklığı ve yönelimsizlik, yerini, siyasi bir radikalleşme ve mücadele dönemine bırakıyor.

1 Mayıs toplantısı, DEUK'un tarihinde ve işçi sınıfının ve gençliğin emperyalist savaşa ve kapitalist sisteme karşı uluslararası hareketinin inşası mücadelesinde dikkate değer bir olaydı. Bizler, hem önümüzdeki devasa zorlukları kabul ederken, hem de 1 Mayıs toplantısını bu önemli dönüm noktasına kaydediyoruz.

TOPLUMSAL EŞİTLİK BROŐÜRLERİ

- ★ *TROÇKI'NİN MİRASI VE TARİHTEKİ YERİ*
- ★ *ULUSLARARASI SOL MUHALEFET BELGELERİ*
- ★ *SAHTE SOLUN TEORİK VE TARİHSEL KÖKENLERİ*
- ★ *DÖRDÜNCÜ ENTERNASYONAL'İN ULUSLARARASI KOMİTESİ*
- ★ *MARKSİZM VE SENDİKALAR*
- ★ *METAL GREVLERİ SÜRECİ İŐİŐİ SINIFI VE SENDİKALAR*
- ★ *ABD OTOMOTİV İŐİŐİLERİNİN MÜCADELESİ VE SOSYALİST PERSPEKTİF*
- ★ *KOBANİ TRAJEDİSİ VE İŐİŐİ SINIFININ ÇIKARTMASI GEREKEN DERSLER*
- ★ *2015 ULUSLARARASI ÇEVİRİMİŐİ 1 MAYIS TOPLANTISI SUNUMLARI*
- ★ *SOSYALİZM VE EMPERYALİST SAVAŞA KARŞI MÜCADELE*
- ★ *SYRİZA VE SAHTE SOL*
- ★ *YUNANİSTAN'DA SYRİZA'NIN İHANETİNİN SİYASİ DERSLERİ*
- ★ *KAPİTALİZM VE KÜRESEL SIŐINMACI KRİZİ*
- ★ *SOSYALİZM VE SAVAŞA KARŞI MÜCADELE*
- ★ *UKRAYNA'DAKİ DARBENİN SİYASİ DERSLERİ*
- ★ *İRLANDA PASKALYA AYAKLANMASININ YÜZÜNCÜ YILI*
- ★ *2016 ULUSLARARASI ÇEVİRİMİŐİ 1 MAYIS TOPLANTISI SUNUMLARI*

Broőür ve kitap istekleri için

iletisim@toplumsalesitlik.org ve toplumsalesitlik@gmail.com

www.toplumsalesitlik.org

www.wsws.org